

Licence No. 331 dated 15th October 1935.

THE
UNION CHRISTIAN COLLEGE
MAGAZINE

ALWAYE
MARCH 1953.

CONTENTS

1. Editorial	Page
2. The Book of Job—By Dr. K. C. Joseph	1
3. Mock Parliament—By T. Jacob John, Class II	6
4. The Population Problem in India—By A. Damodaran Pillai, Class IV	10
5. A Tribute to Mr. C. P. Mathew—By T. S. Venkataraman, M. A.	12
6. What About Astrology—By K. Jacob, M. A.	15
7. Fantasia Mathematica	18
8. The Algebraic Incorrectness of Mathematics—By M. A. Philip, Cl. I, Gr. I	21
9. Athletics (Basketball in Travancore-Cochin)—By C. P. Andrews, B. A.	22
10. College Clubs	23
11. College Societies	24
12. College Notes—Examination Results etc.	27
	30

1. ആശങ്കാകുലതയും—സാമന്തം, സിനിയാർ ബി. എസ്. സി.	...
2. പരിനിർപ്പം—കാരികുഴി, വി. എ. തോമ്മസ്	...
3. പുഷ്പനടനം—മുഖർ കിഴാക്കുൾ, II U. C.	...
4. വൃക്കോൽക്കനസംഹിത—പ്രൊ. എ. മി. എസ്. വാഴക്കുളം	...
5. സാവിത്രിയം—സാമന്തം, സിനിയാർ ബി. എസ്. സി.	...
6. തോഴിയുടെ മകൻ—കാരികുഴി, വി. എ. തോമ്മസ്	...
7. സാവിത്രിയം—വൃക്കോൽക്കനസംഹിത, പ്രൊ. എ. മി. എസ്. വാഴക്കുളം	...
8. മറക്കുന്നവർ—എസ്. ആർ. കെ. കുറുക്കൻ, തൃസ് II എസ് I	...
9. ഇലിപ്പൻ വൃദ്ധനും—വി. എ. ഗീവർഗീസ്, തൃസ് II	...
10. തോഴിയുടെ മകൻ—എസ്. ആർ. കെ. കുറുക്കൻ, തൃസ് IV	...
11. സിംഹം, ഗാലിയം—കെ. എൻ. തോമസ്, തൃസ് II എസ് II	...
12. സോഷ്യലിസം—കെ. വി. തോമസ്, സിനിയാർ ബി. എ.	...
13. സോഷ്യലിസം—വി. തോമസ്, തൃസ് II	...

PRINCIPAL

Sri T. B. Ninan, M. A.

EDITORIAL*

Standards in Education

"Everybody talks about the weather, but nobody does anything about it," said Mark Twain. Today everybody laments the deterioration in the standard of education, but precious little is being done in the way of reform. Addressing the Annual Convocation of the University of Calcutta in December last, the President Dr. Rajendra Prasad called for the complete remodelling of the country's educational system, which he said, was at present capable of producing only "clerks and office employees." "In the present system of education," he added, "there is no place for character-building, nor is any importance attached to it." He concluded with the grave warning that "unless we introduce fundamental changes in the present system of education, these institutions will go on swelling the ranks of people who are not capable and who remain discontented with themselves, society and the Government."

Speaking in Bombay, Dr. Ambedkar the great Harijan leader spoke to the same effect, only as might be expected, his emphasis was more on intellectual attainments than on character. He asked his student audience whether they could in any sense compare themselves with the titans of the last generation like Justice Ranade. If the Universities were merely to produce clerks, high schools would be more than enough, he said. Dilating on the same theme at Kolhapur he revealed that a lady post-graduate student making an advanced study of the Indian constitution had addressed him in a letter as "Dr. Ambedkar, Chief Justice of India." Clearly little more was necessary to establish his thesis that the intellectual attainments of Indian students were on a much lower scale than of those in Western countries.

The disease diagnosed

Basically the deterioration is the inevitable result of the influx into colleges of large numbers of students who have really no business to be there and who simply cannot profit by higher education. They are there because they have nothing else to do and because they know that a degree is the only passport to employment. In the high school they learned things through the medium of the regional language, but here they have to submit to the ordeal of mass lectures in a language which is no more intelligible than Greek to them, and the wonder is not that so many fail, but the percentage of failure is so low in the Intermediate Examination. Independent work and individual attention are the cornerstones of genuine academic activity but what chance have they in the congested atmosphere of our colleges? The tragedy

* The views expressed here are the Editor's personal views.

of higher education in India is the inevitable consequence of the onslaught of numbers on standards. "Fewer students and more teachers" must be our slogan if we want our colleges to function as real centres of learning, and not as factories for the mass production of graduates.

The Teachers

Dr. Ambedkar spoke of the one-way traffic in the class-rooms of our colleges, the all but total absence of intellectual exchange between the teachers and the taught. He deplored the preoccupation of many if not most of our students in politics of some kind or other and the general lack of interest in the cultivation of the intellect. He did well also to draw public attention to an evil not always recognized even in responsible quarters—the inordinately heavy lecturing work assigned to Professors in India. While Professors in Universities in the West have to lecture for only two hours in the week, here in India it might be anything up to 18 hours. "How can any professor lecture for 18 hours and present to the boys something original, something fascinating, which would provoke thought in the minds of the students?" Dr. Ambedkar pertinently asked.

The rest of it

But that is not the whole story. Could we honestly say that the teachers of today are animated by the passion for scholarship and the high sense of the dignity of their calling that distinguished the men of an earlier day? The *Hindu* wrote with brutal frankness recently that "we have reached a stage where the teaching profession itself has become a refuge of those who are not qualified or competent enough to do anything else." Mercifully the remark did not relate to University teachers in particular, but who will pretend that mediocrity does not rule here as elsewhere? The best brains in the country are naturally attracted to the All-India services and the more remunerative professions, and colleges and schools have to be content with the second and the third best. So long as this lasts it is vain to look for any improvement in educational standards. A supreme effort must be made to mobilise the best intellects available in the service of education.

Emoluments of Teachers

This means that the emoluments of teachers should bear some relation to their needs. The noblest of professions ought not to be the sorriest of trades. The late Mr. R. M. Statham, successively Director of Public Instruction, Travancore and Madras, speaking in the exuberance of youthful enthusiasm declared that he saw no reason why the Headmaster of a High School should not receive a salary equal to that of the Collector of a District. That is of course Utopian, but there is neither sense nor fairness in condemning the teacher to starvation wages. A discontented teacher, in the words of Mr. H. A. L. Fisher, is a public

enemy. While public utterances about the teacher generally overflow with milk and honey, we were distressed to read sometime ago a pronunciamento in a different style. A veteran member of what used to be called the heavenborn service, having himself fed fat of the flesh-pots of Egypt, had some singularly ungracious words to say about teachers while inaugurating a Teachers' conference. He admitted that adequate pecuniary compensation was not given to the teacher, but went on to add:

"It was due to economic necessity that they entered the profession. There was no use harping on the poverty of teachers because the whole country was more or less poor. It was high time that teachers and others should be satisfied with smaller incomes."

A homily like this to a race of half-starved men simply adds insult to injury. As a counterblast to this let us reproduce the wise words of Dr. Radhakrishnan at the Convocation of the Osmania University:

"It is not correct to say that poverty and suffering are calculated to refine character. It is so only when these are voluntarily undertaken and not when they are forced on us by circumstances and against our wishes."

The Place of English

It is gratifying to see that enlightened and responsible opinion recognizes the important place that English should continue to occupy in the curriculum of our schools and colleges. In the high school stage the regional language has replaced English as the medium of instruction almost everywhere, and it is neither possible nor desirable to disturb this arrangement. But irrespective of its role as the medium of instruction, the need to teach English as a language in the schools is undebatable, for without it the student who proceeds to the University will be unable to read authoritative books on special subjects, and the citizen who is content with school education will find that he has no *entree* into the higher altitudes of knowledge. As the *Hindu* puts it:

"In the present state of the Indian languages, which are yet to develop those departments which deal with the Literature of Knowledge, a working knowledge of a European language is indispensable for the citizen; without that he will not have a window open on the world, and cannot take his bearings in the bewildering sea of change which is the modern man's portion. And English, of all European languages, is the one that has most to recommend it to us for this purpose."

Committed as we are to the adoption of Hindi as the official language of the country within 15 years we cannot imagine that Hindi or our regional languages can supplant English as the medium of instruction in our colleges in the near future. It would be a calamity to give up English before our languages are equipped with a large technical vocabulary covering all departments of learning and before we have in them a literature on all subjects comparable in richness and authoritativeness with what we have in English. The experience of the Nagpur University which rashly switched over to the indigenous medium with a flourish of trumpets is a grave warning to educational hotheads:

"The Government Science College which admitted 256 students in the first year had at the beginning of this academic year 150 students in the Marathi medium Section, 75 in the Hindi medium Section and 31 in the English medium Section. Today there are 254 students learning through the English medium, 2 through Hindi and none at all through the Marathi medium."

Comment is needless. In education more than in any other sphere *festina lente* is the only wise policy. We are glad that the powerful plea of Sir C. V. Raman and a number of other luminaries has been reinforced by the Inter-University Board which at its session in Waltair resolved

that whatever might be the medium of instruction at the University stage, special consideration should be given to the standard of achievement in English with a view to enabling all candidates taking to University Education to be in a position to study with ease International literature in English and to follow advances in the Sciences and the humanities in the English language.

Recently a conference of professors of English was held in New Delhi to consider the future of English education in the country. It was attended by representatives of 29 Universities. Prof. Humayun Kabir, Additional Secretary, Ministry of Education, who opened the Conference, expressed the hope that there would always be a group of scholars in India who would specialise in the English language and literature. He observed that while in the changed circumstances of the country English could not possibly enjoy pride of place as it formerly did, it was a valuable instrument for gaining access to the knowledge of the West and for international contacts, and the crucial problem was to adjust the syllabus and curriculum in the light of this shift in emphasis.

We are not surprised to learn that the Conference did not reach any conclusion on the question of the replacement of English as medium of instruction at the University stage by Hindi or the national language. It expressed itself against any hasty or haphazard changes and suggested that in this matter the universities should act in a co-ordinated manner through some body like the Inter-Universities Board. It advocated a compulsory course in English as well as an optional course for those desirous of obtaining greater proficiency. In the school stage it recommended that English should be taught for six years, so that the student might command a vocabulary of 2500 English words, and also that methods of examination should be improved so as to test the student's powers of comprehension and his ability to write correct and effective English.

Conscriptive Social Service

The idea of harnessing the enthusiasm of the youth of the country to constructive national service by compulsion has been actively put forward for some time. Inaugurating the new building of the Hyderabad Physical Education Society, Shri Jawaharlal Nehru said that the Five Year Plan had suggested that University degrees should not be granted to students unless they took up

manual work for a specified period. In some countries, he pointed out, military training for two years was compulsory for every boy of a certain age, regardless of his being poor or rich. He felt that no boy or girl should get his or her degree unless he or she did some manual labour under the Five Year Plan. We agree, but would suggest that service should not be restricted to manual labour but comprehend social service in the broadest sense. The All-India Education Conference held in Nagpur recently has supported the Prime Minister's suggestion. The Report of the Sir Cyril Norwood Committee on Curricula and Examinations in England advocated conscriptive social service by students on educational grounds:

From an educational point of view, the value of the service which boys and girls of eighteen are now (during the War) giving to the country can be seen, even on the partial assessment now possible, to be very great. If, after the War, some form of public service were to be required, we can foresee similar educational value resulting from a period of six months given by boys and girls, drawn from various circumstances in life, to work of national importance—in industry and agriculture, at sea, in the social services and in similar fields, no less than in the armed forces. Such a period so spent might do much to fuse the country into a whole with a common purpose and a common understanding.

In India today the most urgent social service is the universalisation of primary education and we cannot imagine a nobler or more profitable form of service in which young men and women can take part to their own advantage and that of the community. The Sargent Report estimated that on the basis of voluntary recruitment of teachers it would take some forty years or more for the universalisation of primary education in India and cost over 300 crores at the prewar level of prices. The simple, indeed the only, way of solving this Himalayan problem is to press the abundant man power of our educated youth into the service of teaching. Not all of them may have the aptitude for the work, but a short course of training will go some way to remedy deficiencies. Compulsion is no doubt distasteful, but have we not submitted to compulsory military training, compulsory rationing and compulsory taxes? Orthodox objections have no validity in the face of a supreme national emergency.

Magazine Prizes

We have pleasure in announcing the following awards:—

- Best contribution in English:—Mr. Jacob John, (Class ii).
- Best contribution in Malayalam:—Miss A. Sarojini Amma, (Class iv).
- Best Drawing:—Mr. R. Manoharan Pillai, (Class iv).
- Best Cartoon:—Mr. M. K. Satheesa Varma, (Class iv).

THE BOOK OF JOB

BY DR. K. C. JOSEPH.

The moral government of the universe was one of the axioms of Hebrew religion. They were quite sure that God was just and that He meted out rewards and punishments strictly according to desert. Therefore prosperity was always the sign of God's blessing, and if there was suffering anywhere it could only be the result of sin. This simple creed made the Israelites examine their life whenever they were beset with adversity and helped them perpetually to renew their sense of dependence on Yahweh in all things. It worked fairly satisfactorily as long as they thought in terms of the life and experiences of the nation as a whole and left out of account the individual as an independent entity.

The ingenuous confidence in the moral government of the universe which had sustained the Israelites through centuries was rudely shaken by the spectacle of the triumphs of the heathen tyrants of the east. And when fear was translated into defeat and further into continued exile from the land of their divine inheritance, their faith gave place to bewilderment and even scepticism, in spite of the warning voices of the prophets. The gradual breaking up of the sense of the nation—of the concept of the nation as the indivisible unit of human existence—and the corresponding growth of the idea of the individual as a self-contained and responsible entity, capable of an independent life of righteousness or sin, brought the problem more and more to the fore. The anomalies in the application of the old doctrine of just retribution became

even more apparent when individual lives were taken into account. The result was a deeper searching of heart on the part of many thinkers in Israel.

The quest for a fuller and more comprehensive philosophy of existence found expression in numerous ways. Some impetuous souls went to the extreme position of wholly denying that God took any interest in human affairs. Thus, for example, the prophet Zephaniah quotes some men in Jerusalem "that say in their heart, The Lord will not do good, neither will he do evil" (Zeph: I. 12). To such men, whose response to Isaiah's call to weeping and mourning at a time of peril from foreign invasion was "Let us eat and drink, for tomorrow we shall die" (Isa. 22: 13), to such men it was easy to assume an attitude of out and out scepticism and to mock at the very idea of divine Justice and the moral order of the universe. At the other extreme from these scoffers were the unimaginative and pompous traditionalists who were so much wedded to *a priori* thinking and so unrealistic in their approach to life that they refused to recognize any problem to which they did not already have an answer. Between these two groups were those sensitive souls who would not willingly give up their faith in the justice of God, but who at the same time were perturbed by the disquieting facts of experience which apparently could not be reconciled with it. The prophet Jeremiah was one of them. The very poignancy and injustice of the sufferings to which he was subjected made Jeremiah long for a more adequate

interpretation of the meaning of life than was provided by the teachings of the earlier prophets like Amos. Moved to the depth of his being by the ill-treatment he received from his unbelieving brethren, he cries out to God: "Righteous art thou, Yahweh, when I contend with thee; Yet would I reason the cause with thee: wherefore doth the way of the wicked prosper? Why are they at ease that deal treacherously? Thou hast planted them, yea, they have taken root; They grow, yea, they bring forth fruit; Thou art near in their mouth, and far from their heart; But thou, Yahweh, knowest me, Thou seest me, and triest my heart towards thee" (Jer. 12: 1-3). The mystery of this apparent failure in the justice of God was, again, the most dominant theme in the prophet Habakkuk's thought. Cp. Hab. 1: 2, 13.

To this class of sensitive souls must have belonged the unknown author of the Book of Job. We do not actually know who Job, the hero of this book, really was. The existence of a man named Job is attested by the prophet Ezekiel, who couples him with Noah and Daniel as three men noted for their piety. (Ezek. 14: 14, 20.) There might even have been some popular stories connected with the name of this great man of the past. But whether any such popular tradition did form the framework of the Book of Job as we have it, it is impossible to say. However, this is not a very important question, because obviously the purpose of the book is didactic rather than historical. The writer's primary concern was not with historical details, but with the moral problem, for the discussion of which he adopted the dramatic form.

The Book of Job consists of five main divisions:—(1) the prologue (chapters 1 and 2) which describes Job's piety, his misfortunes, and the coming of his three friends, (2) the dialogue (chapters 3 to 31), which consists of three cycles of speeches, each cycle consisting of a speech by each of the three friends, Eliphaz, Bildad and Zophar, followed by Job's reply: it is true that in the text that has come down to us the third cycle is incomplete; but this is almost certainly due to a disarrangement of the original text which can be restored without much difficulty; (3) the speeches of Elihu, preceded by a special introduction in prose (32 to 37); (4) the speeches of Yahweh, together with Job's brief replies (38 to 41) and (5) the epilogue which gives Yahweh's Judgement on the merits of the discussion, and describes the subsequent history of Job (42).

The Friends of Job—Eliphaz, Bildad and Zophar—are in some sense individualized. Eliphaz is represented as a seer—the wisest, the most considerate, and perhaps the oldest of all. Bildad is a traditionalist—a man who relies on the wisdom of the past in all circumstances. Zophar is the typically unimaginative dogmatist, most scornful of the heart-searchings of genuine seekers after truth, most violent in his language. And yet they all more or less represent the same conventional opinions of the average Jew of that age. On the question of the sufferings of the righteous man, the popular view in those days was that the suffering would be of brief duration, and would soon be followed by relief and happiness. The righteous man might be free from "sins committed with a high hand"

(Num: 15. 23—31) but even he might be guilty of "sins of ignorance" (Lev. 5: 17-18) and therefore might have to undergo some punishment. The friends had always regarded Job as a righteous man; but now there is the fact that he is under punishment, and the only way in which this could have happened is that Job committed some sin, maybe in ignorance, but sin all the same. Hence Job should be patient and repent of his sin; and God would restore health and prosperity to him. This is the gist of the argument of the Friends in the first cycle of speeches. Job, however, is not impressed. He knows all these conventional platitudes; but they do not explain his case. His suffering is far greater than any sin he may have committed, and unless God can provide him with a better explanation than the Friends, he should be driven to the inevitable conclusion that there is no moral government in the universe.

The Friends are incensed at this obstinacy of Job and they begin to feel that he is guilty not merely of "sins of ignorance" but also of the more heinous sin of rebellion against God. The more persistently Job protests his innocence the more vehemently they denounce him as a sinner, until at last they lose all their balance and start to threaten him with the most horrible imprecations of an offended Deity. In sheer agony of soul Job turns away from his so-called friends and pours out his complaints to God in the most moving words ever written by a Hebrew poet. Forsaken by God, misunderstood by all friends, Job yet maintains the integrity of his soul, and longs for a meeting with God so that he might argue his case before Him.

Intellectual honesty, tested and tried in the crucible of suffering, leads Job to reject the all-too-simple popular doctrine of divine retribution and to progress a step further in the knowledge of the ways of God. Dr. Edward Kissane in his most illuminating study of the Book of Job sums up the position reached by Job in the following words: "He is now convinced that man's happiness or misery has no relation to his moral conduct. A man's innocence or virtue will not save him from misfortune; in the case of war or plague the innocent perish with the guilty (Job 9: 22, 23.) — Similarly, the fate of the wicked has no relation to their conduct — the same anomalies occur in the case of the wicked which are to be seen in the case of the just. Though some may receive the penalty of their crimes, others enjoy a life of complete happiness. (21: 23—25.) — Yet Job does not deny the justice of God. He is convinced that if God were to judge his case, and give him an opportunity of speaking in his own defence, He would recognize his innocence (9. 32 f; 13. 18; 23. 2—6). His complaint is not that God is unjust but that He fails to intervene in judgement — But even in his most despondent mood, when he has lost all hope of recovery, he still clings to this belief in the justice of God. God will eventually intervene to judge the affairs of men; and though he (Job) will then be no more, if he were privileged to see God in judgement, he would see One who is his friend and not his foe (19. 23—27). It would be going too far to suggest that Job was awakened to faith in a life-after-death and that he saw a solution of the anomalies of human experience in a doctrine of fulfilment in the hereafter.

THE COLLEGE UNION COMMITTEE (1952-'53)

Standing.—(Left to Right) Messrs. P. V. JACOB, P. C. GEORGE, KURIAN JOHN, JACOB JOHN.
Sitting.—(Left to Right) THE REV. DR. K. C. JOSEPH, (Treasurer), MR. T. B. NINAN M. A., (Principal), MISS A. PADMAVATHI (President), MR. THOMAS V. MATHEW (Secretary), MISS G. KANAKAM.

THE SOCIAL SERVICE LEAGUE DRAMATIC CLUB

Sitting.—Messrs. V. C. J. N. GEEVARGIS MATHEW (Secretary), ABRAHAM VERGIS M. A. (President), M. V. NAMBOOTHIRIPAD, P. A. THOMAS (Convener),
Standing.—A. T. PETER, JOICE MATHEW, JOSE K. JACOB, K. P. PHILLIP,
P. T. VERGHIS, THOMAS V. MATHEW, C. P. PETER.

But he does seem to have come very near the discovery of the eternal value of a righteous life for its own sake without any relation to specific rewards or punishments. When all that makes life on earth pleasant is taken away from a man, an undying trust in God and a simple longing to see Him face to face are still possible to the righteous soul and these will be the soul's most precious possession.

At the end of the great monologue of Job in Chapters 29, 30, and 31 the stage is set for a glorious theophany in response to the longing of Job's heart. But instead of that, in our present Book of Job, there is the rather distracting interlude of the speeches of Elihu, a young man who suddenly appears on the scene from nowhere. It is more or less certain that this section (chs. 32-37) is a later addition to the original text, intended to give a place in this great treatise, for the views of a new generation regarding the problem of unmerited suffering. While the idea of innocent suffering is as inconceivable to Elihu as to Job's three friends, he is disposed to regard any dark visitation of providence, not as punishment of the wicked, or a mysterious ordeal to be undergone by erring servants of God, but as a discipline intended for the purifying and ennobling of character. He teaches, as none of the three friends do, that God chastises not in anger but in love; and while the friends paint in glowing colours the returning material prosperity of the sufferer who is wise enough to humble himself before a wrathful God, Elihu depicts the spiritual prosperity of the afflicted man whom bitter experience, interpreted by one of God's angel-ministers, leads to sincere repentance.

The speech, or rather the speeches, of Elihu do throw some new light on the purpose of suffering in human life. But even with this, we are not very much nearer to a solution of the problem than Job was in his speeches, because when all concession is made to the educative value of suffering, there still remains the mystery of the crushing agonies of life that go beyond all these reckonings, and it is this that perturbs the soul of the righteous man.

The speeches of Yahweh, that perhaps in the original book followed immediately after Job's monologue, do not make any direct reference at all to the problem discussed in the dialogue. They just rebuke Job for questioning the propriety of God's actions and overwhelm him by a most impressive account of God's wisdom and power as they are manifested everywhere in the Universe. Nevertheless, they do make an indirect contribution to the topic of discussion. The first speech seems to imply that the suffering of the just, like all the phenomena of the Universe, enters into the scheme of Divine Providence; and the second speech seems to imply that if God does not always punish the wicked, it is not because He has no power to do so. There is indeed a mystery in God's actions in the world, and God does not deign to explain this to mortal man. But God manages to impress upon Job that the path of wisdom for him would be to accept what God does, in humility and trust.

The hymn of wisdom contained in the 28th chapter was probably not part of the original Book of Job, and it certainly seems out of place as part of Job's speech: nevertheless, especially in the last couplet,

with a quaint simplicity of its own, it imparts the lesson of all lessons which would be a safe guide in the quest for a solution of all the world's problems:

"Behold, the fear of the Lord, that is wisdom;
And to depart from evil is understanding."

With this simple lesson ringing in our ears, we may safely pass by the tame epilogue which adds but a conventional ending to a soul-stirring story and contributes nothing to the understanding of the problem. Even the suggestion in the prologue that suffering is God's means of glorifying the disinterested righteousness of his faithful worshippers is hardly worth spending much time on. In closing, we

MOCK PARLIAMENT

(T. JACOB JOHN, CL II.)

All the members came in and sat down. The arrival of the Speaker was announced. He entered the hall, bowed to the left, to the right and then to the front, and took his seat. The hall became silent.

The Leader of the House stood up and spoke:

"Mr. Speaker, I rise to move the proposition that stands first in the order paper. It is that every Indian should grow a moustache and a beard."

A member: "On a point of order, sir, Is the proposition applicable to women also?"

Speaker: "There is no point of order. All members are supposed to have common sense. The Hon. Minister can proceed."

can do no better than concentrate our thoughts on the great message of the book which is as relevant to-day as it was when the book was written: "God's way's are beyond human comprehension—the Divine world economy must for ever be a mystery. Absolute wisdom is not within the power of finite man to attain; it rests with the infinite God alone. Nevertheless, the soul that places its absolute trust in God's goodness and surrenders itself to the Divine ordinance shall, in the midst of all adversity and suffering, through affliction and doubt, in darkness and the shadow of death, still be possessed by the peace of God which all passeth understanding."

Leader of the House: "We have consulted eminent physicians and economists and have satisfied ourselves that this measure is in the best interests of the nation. How much time do our ardent youngsters waste in shaving? From the hygienic, economic and all other points of view, shaving is unnecessary and even injurious. Make no mistake about it, it is mere waste of labour, time and money. Half an hour per day means eight days per year. And by the import of blades, money flows from India to Western countries. We simply cannot afford this waste. I ask the House, therefore, to pass this proposition."

He sat down amid great applause. Another member rose up and said: "Mr. Speaker, I second the proposition. Look

at a cock and a hen, a lion and a lioness. Which is more beautiful, male or female? How pretty and majestic is the lion's mane! Reflect and you will see that the expression 'fair sex' is a misnomer. Or, man is the 'fairer sex'. Man is more beautiful than woman, with his flowing beard and moustache. But now he has grown feminine and shaves off his manly beauty! I entreat all Indian men to act wisely in this matter. Today our young men follow the example of their elders and are slaves of tradition. It is necessary to force their hands by legislation. A beard is a thing of beauty; a moustache is a symbol of manliness. Be proud of them and nurture them. Why do you spurn this great gift of Nature? Let us be true to ourselves. Away with blades and soap and brush!

The Leader of the Opposition stood up, looked around, rolled up his sleeves, and smiled. He began:

"Mr. Speaker, I cannot imagine a more absurd proposition than the one now before the House. Look back into the pages of history. The history of man is his struggle with Nature. The farther he deviates from natural life, the more he is said to be civilized and cultured. Rebelling against Nature, he clothes himself. Thus also he shaves off his beard, one of Nature's unwanted gifts. That is civilization. In fact the discovery of the razor is a landmark in the story of civilization. Has the Leader of the House bestowed a moment's thought on the ruin that this measure threatens to a flourishing industry? Have we not unemployment enough in this unfortunate land? Will he tell us what alternative employment he proposes to give to the thousands of men

engaged in the blade and brush and allied industries?" He sat down amidst vociferous cheers from his side of the House.

A member of the Opposition followed. "Mr. Speaker," he said, "We cannot compel everybody in this matter for there are many who have no moustaches even though they move heaven and earth to grow them. I know of one, who prays daily—'Either I must have a beard like him, Oh Lord! or let him not have any'. Beards and moustaches cannot be grown to order. Compulsion is of no avail. Instead of wasting time on a 'grow more beard' campaign, let us devote it to a 'grow more food' campaign".

Speaker: "Any more to speak? I think we have heard all points of view. The Mover can reply".

The Leader of the House: "Mr. Speaker, was Bernard Shaw uncultured? Was Abraham Lincoln uncivilized? I will not pause for an answer. Then whose argument is absurd? The proposition does not apply to those who cannot have moustaches, for they are not really men. The opposition is simply frivolous. Let us pass the resolution and implement it with enthusiasm. We men must grow moustaches."

A member now jumped up and roared! "On a point of order, Mr. Speaker, how can women grow moustaches?"

Leader of the House: "Mr. Speaker, I said 'we men' and not 'women'."

Speaker: "Now let us take the vote."

A member of the Opposition: "On a point of order, Sir, you have a moustache and are therefore an interested party. In

fairness, Sir, you should not influence the voting."

A shaving set was immediately ordered, and the Speaker's moustache vanished.

The Leader of the House protested that the Speaker had now cast his weight on the side of the Opposition.

Speaker: "Silence, Silence, obey the chair, I overrule all objections. The House will divide now."

Everybody except some girls and one or two shy fellows shouted—"Aye."

Speaker: "Now those who oppose the proposition say 'Nay'."

Everybody except those girls and shy fellows shouted—"Nay."

The Speaker decided to toss a coin. 'Heads' for the Government and 'tails' for the Opposition," he said.

The coin was tossed and it fell on its side.

The Speaker angrily declared: "The House will adjourn *sine die*."

THE POPULATION PROBLEM IN INDIA

(A. DAMODARAN PILLAI, Class IV)

Until the end of the nineteen-thirties, many leading economists held that there was no population problem at all in India. Any seeming appearance of such a problem was simply an indication that more adequate food must be secured for the people. But today, many of these men are convinced that India has been suffering from over-population since the separation of Burma in 1935. Some are so perplexed that they believe the problem will turn out to be another Sphinx's riddle, which Indian administrators will never be able to solve. But in truth, the present circumstances warrant neither unqualified pessimism, nor optimism. There is a food problem, which is partly due to the "teeming millions" (the permanent epithet for our people!) and hence the importance of the population problem.

Comparison with other countries will amply bear out my contention. Of the world's approximate population of 2,200 millions, the Indian Union alone, according to the 1951 census, must support 357 millions—about one-sixth of the whole. In 1941, before partition, India's people numbered 387 million; without partition, today it would be over 430 million. Only China has a larger population, about 465 million, but China is at least twice as large as the Indian Union. The U. S. A., considered to be the wealthiest country in the world, supports only 150 million from a land double the size of India. What a paradox! India supporting one-sixth of the world's population while the U. S. A. supports but six per cent! The United Kingdom has 50 million and the U. S. S. R. less than 200 million. You may be surprised

to hear that Canada has as large an area as the U. S. A., but a population of only 13.5 million. The population of Australia, some 8 million, is less than that of Travancore-Cochin and roughly equal to that of London! In the U. S. A. there are 41 people to the square mile, 23 in the U. S. S. R., about 120 in China, while in India it is about 250—rising even to 1000 in the fertile tracts of the Indo-Gangetic plain!

So the comparative position in India is clear. We have to support a population which is relatively greater even than that of China. This population continues to mount up each year, each day, each minute of every hour. It increased by 12.5% between 1941 and 1951, in the previous decade the rate of increase was 10.6%, and it was 10.1% in the decade before that. It has been estimated that if this increase continues, the population will be 700 million at the end of the century and double its present size in 57 years' time! Such a situation is more easily imagined than described. As knowledge spreads, the death rate diminishes gradually—and this alone causes an increase in population. The real danger lies then in the prevailing high birth-rate.

The low standard of living of the Indian people is well known. The average income per capita is notorious. The average expectation of life, the high death rate, especially infant mortality, are accepted as needing immediate and earnest attention. The root of all these evils, and their accompanying problems,

is the one thing, over-population. A high death rate, springing out of extreme poverty, is the horrible proof of over-population. This today is the head-ache of Indian administrators.

II

But some will rely on greater industrialisation and increased mechanisation of agriculture. They will claim (on the ground that a child is born with hands as well as with mouth and stomach) that the extra population can be absorbed and that production can be doubled at least. Science, they will argue, can be used to succour man and to lead the way out of present difficulties. But there are limitations to this hope: the possibilities of agriculture are not easily realised and also are restricted. The tracts still waiting for the plough are mainly less fertile than those already in cultivation, and the capital expenditure involved is beyond the means of the average cultivator. Improvements in agriculture can only come gradually and even with new methods (few in number, for science helps agriculture to the least extent) we must expect the "law of diminishing returns" to operate sooner or later; experience does not warrant our confidently expecting a succession of epoch-making improvements which will hold the tendency to diminishing returns at bay for an indefinite period. Admitting that India can make much headway in both heavy and light industries, it is still true to say that probably the existing labour force is already sufficiently large for such an expansion. There is a cure here only if

e surplus population can both be fed by the food it is possible to produce and also contained within the saturation point of the demand for industrial labour. What optimism remains must be a more chastened optimism than that generally indulged in by those who are anxious to prove that India is not over-populated.

III

Millions of our people die annually because of preventable diseases. The lion's share of these deaths occurs amongst babies and children. Lack of proper care plays its part, but lack of sustenance is the chief cause—high mortality often goes with low vitality. An economist says, "It is hardly open to doubt that India is paying the penalty of unchecked procreation and allowing the inexorable law of nature to work its own pitiless solution so that the superfluous millions go down to fatten the tired earth which could not fatten them." Therefore, I would prefer a smaller but healthy progeny to a vast numberless Indian population. I would prefer a low natality with high vitality to a horrible totality with terrible mortality. Experts even now detect a degeneration and deterioration in the quality of human stock as a whole. They say a "biological erosion" is at work.

So, in the interests of India and of humanity generally, India must check its population before it soars further.

IV

After writing all this, you will expect me to answer the problem clearly. But

space does not permit, and the discussion of remedies is beyond the compass of this essay. I shall end by hinting at the solution. First I turn to two experts. Last year, Dr. Abraham Stone of the W.H.O., an expert on birth-control, said that the stage was fast approaching in the Indian population curve when attention should be paid to the question of "family planning" from the point of view of the family, the nation and humanity at large. There is wisdom in the old adage which instructs a man to cut his coat according to his cloth. About the same time, Rajkumari Amrit Kaur, our Union Minister for Health, addressing the students of Aligarh, said, "We talk of population control. If all you young people fixed a minimum age of marriage for yourselves, you would solve a vexed problem for India. Therefore no educated girl should marry until she has finished her studies, qualified for a profession, or served in it for three years or so, and no young man should marry until he is a wage-earner." When Margaret Sanger, the "Mother of Planned Parenthood", visited India in 1936, her views about our population were welcomed and applauded by Mr. Nehru and others. Dr. Marie Stopes, a leading expert on birth-control, is also of the view that it is time our population was restrained by "preventive checks" instead of the "positive checks" of war, pestilence and famine. The government takes a right stand concerning the same question, and the Planning Commission in its draft outline plan states, "Under present conditions an in-

crease in the man-power resources does not strengthen the economy but in fact weakens it."

Indian leaders and foreign experts all seem to lay stress on the idea of a well designed "family planning" with proper "spacing of children" and prudential restraint; and covertly, so to say, on a little use of neo-Malthusianism.

Here is the solution: take care of the population and the food will take care of itself. I do not suggest that we can be content with production as it is. It is assumed that our government should strain every nerve to further the economic development of the country so that, allied to a population policy, "our Bharat" also may be turned into a land flowing with milk and honey.

THE EDITOR MAKES SHORT WORK OF IT!

[By M. K. Sathreesa Varma, Cl. IV.]

A TRIBUTE TO MR. C. P. MATHEW*

By T. S. VENKATARAMAN, M.A.

Let me, at the outset, tender my grateful thanks to the executive of the College Union for honouring me with an invitation to speak a few words at this meeting of the staff and students of this College, convened to mark formally the termination of Mr. Mathew's connection

with the institution as a member of its staff and to record our high appreciation of the distinguished service he has rendered for thirty-one years as teacher, Warden and Principal. I am but expressing what everyone here is feeling, that in honouring Mr. Mathew, we are honouring

* A speech at the farewell meeting on 7th Oct. 1952.

ourselves too, and to be allowed to have a conspicuous part on the occasion is a very great privilege.

I wonder, what is my title to be asked to represent the staff on this occasion. I have not been among his closest associates in the work of the College. I have not shared with him those high deliberations out of which arose from time to time the financial and administrative policies of the College; nor those long and arduous considerations where the details of those policies were hammered out. My share in the life of the College has been a humble one and was concerned with only one aspect of it, the academic. I can only think of one reason for the choice; the length of my association with him, and the friendship, the cordiality, the intimacy which grew as the years rolled on.

On this day my thoughts go back irresistibly to the first day of this College in June 1921, and to the first member of this College Mr. K. C. Chacko. You and I and the generations of students who have been here have been brought together in fruitful co-operation by the *tapasya* of this high souled individual. While Mr. Chacko's is undoubtedly the greatest single name in the history of the College so far, it would be wrong and unfair to think of him alone when we think of the origin of the College. The credit of this bold venture is to be shared by the others who abandoned their material prospects and followed him to Alwaye. Among these early titans—they are nothing less though they go about as commonplace men—we have happily

with us Mr. Mathew and Mr. Ittyerah. We should realise that we are to-day met to honour not just a Professor of this College, not even a mere Principal but its founder and builder.

Every great man draws around himself persons like unto him and this applies to greatness of all orders. Jesus had his apostles, the Buddha his disciples, Gandhiji his Patel and Nehru, Rajaji and Rajendra Prasad. So likewise had Mr. Chacko, his own colleagues in this place. It is a law of this association that while each member retains his basic personality, each influences the other day in, day out and no one is at any time quite what he was at the start. Just as they progressively built a bigger and many-sided College with its hostels one after another, its men and women sections, its arts and science departments so they built one another too by daily action and interaction, into personalities of greater amplitude and higher quality.

This is a continuing process even to-day and the staff who have joined the College from time to time have found their place in it. The building up and refinement of personality goes on. This is in fact a major purpose of education and in order that it may be achieved in the students, it is first necessary to achieve it in the teachers. A College is not just a brick and mortar edifice; it is that no doubt but is even more an association of men and women, teachers and pupils. It cannot, therefore, be considered to be built in a few months or years and then considered finished. It is a

CHACKO HOSTEL HOCKEY TEAM

(Winners of the panikar memorial cup)

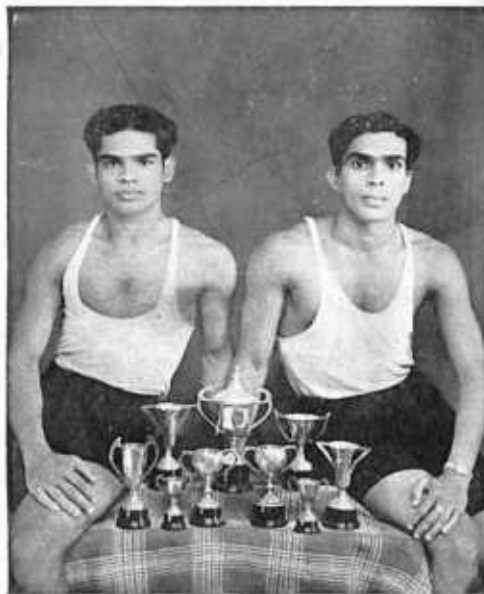
Floor.—(Left to Right) Messrs, GEORGE STEPHANOS, VARGHESE GEE,
Sitting. (Left to Right) V. C. JOHN, REV. JOHN BEALLE M. A., ABRAHAM VARGHESE (Captain),
GEORGE ZACHARIA M. A., P. M. EAPEN.
Standing.—(Left to Right) HOSTEL BOY, T. T. THOMAS, K. A. EAPEN, (Athletic
Representative.) M. J. GEORGE, GEORGE MATHEW, JOSE K. JACOB, P. P. MATHAI,
JACOB PETER, M. C. KURIAKOSE, JOSEPH ABRAHAM.

MEMBER OF THE INDIAN
BASKET BALL TEAM

Joseph Sam

COLLEGE CHAMPION ATHLETES
(1952-53)

(Left to Right) P. C. George, M. V. Joseph

thing that needs to be built day by day without an end. It is the distinction of Mr. Mathew and his co-founders first to have clearly perceived from the outset that in order to build a College, one must first build the men who are to build it; and then to have given practical shape to the vision.

Some of you are perhaps disappointed that instead of recounting Mr. Mathew's many qualities of head and heart and his varied and valuable services to the College, I have been rather irrelevantly stressing the greatness of the group in which he has been functioning. This is not because I am unaware of these. They would be naturally stressed by so many and our tribute to him paid directly that way. I thought I would pay the tribute a little less directly and a little more impersonally, for a change. The early men of this College were people with courage and vision, ability and resourcefulness, faith and steadfastness, and undaunted in the face of difficulties. And if Mr. Mathew was held in high esteem by such colleagues, is it necessary to say that he had in abundance these and other virtues? How else could he have sustained his place among them?

There is one feature of his, however, which has made so deep an impression on me that I shall permit myself a brief mention of it. This is a balanced combination of opposites in his character. This came to the fore particularly during his period of Principalship. He had his fingers firmly on the essentials of a question and at the same time gave his mind

to the mastery of its details. When he undertook to do a thing, important or otherwise, one may be certain it would be done thoroughly. The exercise of authority came naturally to him, but obedience too did come equally naturally. But both must be lawful. The exercise of unlawful authority or the yielding of unlawful obedience is equally impossible for him. He is normally a genial and cheerful person, very friendly and well meaning. But a few students in each year have known that it is possible to provoke him by some stupid transgression into such an outburst of indignation that the experience is a memory for life. God help the victim! But there is no rancour, no malice, no nourishing of a grievance. The flood of indignation sweeps away all ethical dirt, and leaves behind, a mind with clean goodwill. In the days, when a few years ago, thanks to certain forces of evil, a wave of disorganisation swept over the College, it was amazing how much Mr. Mathew was prepared to yield on what in normal times is considered essential. But when these forces demanded more and more and a total surrender of what a College should stand for, he stiffened up and was prepared to close down the College for months or for ever, rather than surrender.

As is well-known, Mr. Mathew's father was a towering personality in his church. The Madras Christian College is pre-eminent among the Colleges of S. India for the high place it assigns to ethical values. The mainspring of this outlook is religion. Mr. Mathew's early life was

lived under these twin auspices. His yearnings and ambitions are naturally rooted in religion and I guess he chose the sphere of education for his work as it promised rich fulfilment of these. Secular education is a necessary complement to religion. Having been drawn into education under such an impulse, there is no doubt that he will continue to serve in that field, notwithstanding his political and legislative preoccupations, to the last breath of his life. It is up to the young and old in this College to use his wisdom

and experience. He will be ungrudgingly at our disposal.

Mr. Mathew, let me offer you on behalf of the students and staff of this College our heartiest congratulations on your strenuous, fruitful and distinguished career as an educationist for a third of a century. Accept also our deep appreciation of and esteem for the life of service that has been so nobly lived by you. And let us offer to you and Mrs. Mathew many more years of health and vigour.

WHAT ABOUT ASTROLOGY?

K. JACOB, M. A.

I am sure my title will raise a scornful laugh among my readers, who despise all kinds of credulity and superstition. Astrology, indeed! Is it not a false science, like alchemy, and would any scientifically trained mind waste time on it? But the Syndicate of the Madras University, that most aristocratic body of learned men, awarded a Ph. D. to the writer of the thesis "The Scientific Basis of Indian Astrology." So it seems that Astrology has a scientific basis after all!

I would not however, put mere opinions before you, but let facts speak for themselves. A friend of mine, who is now an Engineer in Government service, told me some of his experiences in this line. He was engaged in building a bridge. One of the contractors was an astrologer and he asked him whether he would care to have a life-reading. The Engineer consented, and a few days later, the contractor brought it written out. The Engineer (whom I will call Mr. K—) was astonished at the accuracy of some of the state-

ments. He told the contractor that he was engaged to be married to a young lady and would like to get her life-reading also. "Yes," said the astrologer, "if you give me her date of birth." The date of birth was given, and a few days later the contractor brought the lady's horoscope also, and its interpretation. In it was mentioned that she had once been bitten by a snake. Mr. K—told the contractor that that was not true. "I see it in the horoscope," said the astrologer. Mr. K—went home during the week-end, and met his fiancée. He told her the story. Imagine his surprise when the young lady told him that what the astrologer had said was true. She had been bitten by a snake, when she was twelve years old!

"But that means nothing. It is only a coincidence. By some happy chance, the astrologer hit upon it," the critic would say. But is that a reasonable view? How small a proportion of men and women are bitten by snakes? Is the probability one in a mil-

lion? It is ridiculous to say that the finding was a happy chance. If Mr. K—had known about it, we could say that it was a case of telepathy. But it is clearly given in the sloka in the astrological text book that in such and such a combination of planets, the person would be bitten by a snake.

Mr. K—told me also another interesting incident. A child was born to him, and he consulted an astrologer about its horoscope. The first thing the latter asked him was, "Was the roof of the room in which the child was born burnt down by fire at any time?" Strangely enough, this was also true.

As I have made some investigation into these matters myself, I can give a good number of such instances. The most interesting case I remember is that of a child born to one whom I know very well. The latter gentleman (whom I will call Mr. M—) mentioned the matter to an astrologer. The latter, after consulting the horoscope asked, "Has not the room in which the child was born, four doors? Was there not a lame woman, belonging to the depressed classes, in the courtyard, at the time the child was born?" Mr. M—admitted the first, but denied the second. Imagine his surprise, when, a few days later, a lame Pulaya woman came to his house, and asserted that she had been in the courtyard when the baby was born!

But there is no need of multiplying instances. The predictions of Cheiro are well known. In his famous "World Predictions," written about a century ago, he predicted the possible loss of the throne of Edward VIII. for the sake of a woman, the Return of the Jews to Palestine, and also the Russian Menace. There is, however, a simple test, which any reader can make. Let him go to

a good astrologer and ask him to make for him a "Nashtajathaka," not telling him the date and time of birth. If he is an astrologer who has studied his books well, he will be able to determine the date and hour of birth of the questioner, without any further data—or at least without any data apparently connected with the date. He notes down the time at which the question is put, the number of words used, the direction in the compass from which the question is asked, etc. And after a good deal of calculation he arrives at the correct data and even the correct moment!

These facts raise a number of problems philosophical and theological, which are well worth considering.

First, there is the very vexed problem of Freedom of the will. If our destiny is determined by planets millions of miles away, how can we have any freedom? The case of the *nashtajathaka* makes it very difficult indeed. If our date of birth can be calculated on the basis of the words we utter now, is it not clear that even our very conversation is predetermined?

So also, if Edward VIII was destined to lose his throne for a woman, could he have helped it?

I have asked astrologers about this matter of freedom and they have been very vague about it. But one of them gave an answer which is worth recording. The human soul, he said, is like an animal tied to a post. It has some freedom, but it is limited to a circle. Within that circle, it can do certain things. There is no such thing as complete freedom of action.

Another fact to be reckoned with is that there is always an element of uncertainty in the predictions of astrologers. They are sometimes astonishingly accurate, but some-

times they go wrong. A certain percentage seems to be always wrong. This may be due to the errors in calculation, but it may also be due to the fact of human freedom.

But what about the *nashtha-jathaka*? Are the words we use now pre-determined? Here also, there is freedom in a limited sense. Different words may be used, but the number of letters and such other peculiarities may be the same. This seems to show that we are moving in some kind of a mechanical framework in our life.

In predictions relating to individual actions usually alternatives are given. Besides, astrologers admit that by prayer and good works, our destiny may be modified. The possibility of God's interference is always admitted.

In the history of the "Secret Sanyasi Mission" it is said that the Pandit Viswamitra was the founder of the mission, and that he was one of the three Wise Men, who visited the Babe in the Manger. The Bible says, "We saw His star, in the East." It seems that three great astrologers calculated the time of the birth of the Divine Child. Some hold that this gives Biblical sanction to astrology. (See Life of Sadhu Sunder Singh, by R. J. Parker, page 57). This may appear to be too fanciful a reading, but in any case, the passage admits that stars and human lives are connected.

Why are religious people usually so angry about astrology? It seems that they are afraid that their religion would fall to the ground if astrology is admitted. It is a case of protective fear. Was it not Heine who said humorously, that he would not admit two and two to be four, unless he knew what use was going to be made of that admission!

There is, however, one point which is ur-

ged, as has to be considered. If we inquire into the future, are we not distrusting God? Should we not leave the future entirely in His hands? This is no doubt true, but there seems to be nothing wrong in trying to find out the future. When a patient is sick, do we not ask the Doctor whether he is likely to recover? Is it wrong to ask it? Do not astronomers tell us about the future! Are we wrong in trying to find out whether there would be a storm in the sea, by means of the barometer? If by this means, we are told there would be a storm three days hence, we take care not to sail until after that period. Why should it be sinful, if an astrologer makes the prediction? Very often the predictions of the meteorologist also go wrong.

"But God has hidden the future from us, and it is wrong to inquire curiously into it," I am told. The answer to this is that God had hidden many things from us, but by scientific investigation, we have discovered at least some of them. God did not give us power to hear sounds from London, but by means of the radio, we now do so.

So the real question is only this:—Is there a reliable science here? If there is, the laws were laid down by God and not by Satan. My own small inquiries into the matter show that there is a science here, but it is very imperfectly known. We do not know how the great Hindu Rishis were able to work out these laws. Was it by inductive investigation, or by some mystic intuition? Indian Logic admits mystic intuition as a means of valid knowledge. In any case, we must admit that their findings as now given are purely empirical. No reasons are given why these things happen in the manner they do. The astrological texts are mere *slokas*, which tell us the results of certain

HOLLAND HOSTEL DRAMATIC CLUB (1952-'52) "O-J-2"

Sitting—Messrs. K. MATHAI, C. S. TITUS, P. M. THOMAS, T. K. JOHN,
M. P. GEORGE (Director)
Standing—(1st row) Messrs. BONNEY K. JACOB (Heroine), M. VARGHESE (Hero),
P. A. THOMAS, P. T. VARGHESE, K. M. PATHROSE, E. J. JACOB, ZACHARAH OOMMEN,
V. T. THOMAS.
(2nd row) Messrs. P. J. YOHANNAN, T. A. ABRAHAM, T. P. GHIEVARGHESE,
K. A. MATHEW.

JUNIOR HOSTELS BASKET-BALL TEAM. (Winners of the Inter-hostel Basket-Ball Tournament)

Sitting.—(Left to Right) Mess S. T. B. THOMAS, TITUS MATHEW, A. K. BABY.
Standing.—(Left to Right) P. V. VARKEY, NINAN THOMAS, V. A. THOMAS,
K. P. ALEXANDER.

combinations of planets. And very strange
slokas they are!

Here there is a great field for scientific
research, waiting for investigators. Will any

one who has the spirit of inquiry, take up
the question? It is the duty of a scientific
mind, to prove all things, and to hold fast
that which is true.

FANTASIA MATHEMATICA*

One night before the firelight's soothing gleam,
My books forgot, I dozed and dreamed a dream;
And in my dream an imp leapt from the coal,
Danced on my books and shrieked like a tortured soul:—
"Here am I

Right as π
Spinning wildly on my axis though I know not why.
I show my eccentricity
In bursts of high vorticity;
My angular velocity
Is proof of my precocity.
Ho! little logarithm,
Bo! little logarithm,
Mathematical formulae often tend to fog a rhythm!
Round my perimeter
I wear a calorimeter.
(Anapestic dimiter!
What a lot of fun

in $\sqrt{\quad} \quad !$)

The root of evil's money say some, others say it's sex,
But we below know it's either

RHO or $\sqrt{-x}$.

With a cos, sec or sine
And ho! for a bottle of wine;
Who could forget an infinite set of points on an infinite line?
Once I met a clever man
Who couldn't solve quadratics,
So I led him into fluxions
And gave his brain rheumatics.
Now I'm tired of this vicinity,
I'll tend off to infinity"—
Then with function hyperbolic,
A diabolic frolic
And a supersonic woof,
He vanished through the roof!

W. S. SMERDON.

*With acknowledgements to the Northerner, King's College, Newcastle-on-Tyne.

THE ALGEBRAIC INCORRECTNESS OF MATHEMATICS

(M. A. PHILIP, Class I, Group i)

Here is a proof to show that $4=5=6$.

$$16-36=25-45$$

When $\frac{1}{4}$ is added to both sides—

$$16-36+\frac{1}{4}=25-45+\frac{1}{4}$$

$$16-36+\frac{1}{4}=(4-\frac{9}{4})^2$$

$$25-45+\frac{1}{4}=(5-\frac{9}{4})^2$$

$$\therefore (4-\frac{9}{4})^2=(5-\frac{9}{4})^2$$

$$\therefore 4-\frac{9}{4}=5-\frac{9}{4}$$

$$4=5-\frac{9}{4}+\frac{9}{4}$$

$$\text{i. e. } 4=5.$$

Also

$$25-55=36-66$$

When $\frac{1}{5}$ is added to both sides—

$$25-55+\frac{1}{5}=36-66+\frac{1}{5}$$

$$25-55+\frac{1}{5}=(5-\frac{11}{5})^2$$

$$36-66+\frac{1}{5}=(6-\frac{11}{5})^2$$

$$\therefore (5-\frac{11}{5})^2=(6-\frac{11}{5})^2$$

$$\therefore 5-\frac{11}{5}=6-\frac{11}{5}$$

$$5=6-\frac{11}{5}+\frac{11}{5}$$

$$\text{i. e. } 5=6.$$

$$4=5 \text{ and } 5=6. \text{ Therefore } 4=6.$$

Thus it is quite possible to prove that all the numbers are equal to one another and therefore mathematics must be incorrect algebraically.*

* Or, is it the algebra used that is incorrect?—Ed.

ATHLETICS

Basket Ball in Travancore-Cochin

[C. P. ANDREWS, B. A.]

The recent All-India Basket ball Championship held at Bangalore under the auspices of the Mysore Basket ball Association was a great success. There were men's teams from Delhi, Punjab, Rajasthan, Madras, Hyderabad, Travancore-Cochin, Bombay, Bengal, Pepsu, Mysore and Services, and women's teams from Hyderabad, Bengal and Mysore. The Mysore Basket ball Association spared no pains to make the visitors comfortable and happy. It was very good of them to offer free boarding and lodging to all the visiting teams.

This was a league *cum* knock-out tournament. Travancore-Cochin came in the A group where the other teams were Delhi, Punjab, Rajasthan, Madras and Hyderabad. In the league Travancore-Cochin defeated Punjab (26:22), Delhi (23:18), Rajasthan (43:21) and Hyderabad (37:33) but lost against Madras (60:52). Thus we got four wins and were qualified for the knock-out tournament. The other team that came up for the knock-out from this group was Madras. They also won four matches, but lost against Hyderabad. Contrary to anticipation we defeated Hyderabad but we were defeated by Madras. Such things are very common in league competitions. In the match against Madras (Holders) we were leading in the first half by a comfortable margin, but in the second half three personals were charged on three of

our best players and so they had to check themselves. Still one of us was out after four personal fouls. Till then it was a neck and neck fight and it was anybody's game. We had not a suitable substitute and hence we went down in a gruelling fight in the last few minutes. From group B Pepsu and Mysore (the winners of the championship) came up in the ladder. In the semifinals we had to face Mysore, which was too good for us. Though we lost against Mysore, our players fought to the last second without losing any opportunity.

It is a unique distinction for Travancore-Cochin to have two of our players, Sri. Joseph Sam of Union Christian College, Alwaye, and Sri. C. I. Verghese of Sacred Heart College, Thevara, selected for the All-India team which is to tour the Far East during the summer holidays. They deserve our hearty congratulations. Let us hope that they will prove to be valuable members on the Indian team and let us wish them the best of luck. It is gratifying to note that Sri. K. G. Alex of Kottayam who captained the Madras team has also been selected as a member of the Indian team.

From what has happened in Mysore, we can believe that Travancore-Cochin has a satisfactory standard in Basketball. With some more training and effort we can come to the forefront in all games and sports. As several experts have

remarked, we have good material but we lack training and coaching. The budding players and athletes must think that any amount of training is not too much.

The women's Basketball Tournament was also well contested. Bengal beat Mysore in the Final. Here in this connection I have to request the Travancore-Cochin Basketball Association to extend all help to the women's teams also and see that they compete in the 1953 championship which takes place at Hyderabad. The Travancore-Cochin Basketball Association deserve to be commended for the pains they took in forming a good team and sending it to Bangalore. Why not Travancore-Cochin plan to hold the 1954 championship at Trivandrum? This can be done with the hearty co-operation and support of the public.

Basketball is readily gaining in popularity in Travancore-Cochin. The game is to-

day played in schools, colleges, public playgrounds etc. In a reception given to the State teams, the Director of Public Instruction, Mysore, said that he would be ordering all the schools and colleges in Mysore State to start Basketball immediately, if they had not yet begun. It would be excellent if our Education Director also follow his example. For various reasons, Basketball is an ideal outdoor game. It needs only a small space. By way of equipment, it needs a permanent back board and a few balls. The game has some very attractive features. From the player's point of view, there is much to learn by way of skills and team work. It builds up his stamina and endurance. He also develops the qualities of the sportsman. From the spectators' point of view, the game is fascinating because of the thrill it provides to the spectator.

COLLEGE CLUBS

Hockey Club.

In spite of incessant rains, the Club started its activities early in the year. The attendance was very good and new comers joined the Club in large numbers. The second term was more busy and we played several friendly matches. In the inter-collegiate tournaments we were defeated by the Kottayam C. M. S. College in their grounds. Though we lost we fought like Trojans and we hope that the next year's team will come out successful. In the inter-hostel tournaments, Chaeko

Hostel has won the Panikker Memorial Cup. Our sincere thanks are due to Sri. C. T. Benjamin, President of the Club and to Sri. C. P. Andrews, Physical Director, for their valuable help.

ABRAHAM VERGHIS,
(Captain).

Football Club.

The Club started its activities at the very beginning of the year. Twelve friendly matches were played against local and outside teams. We played against Thevera College, Law College, St. Alberts'

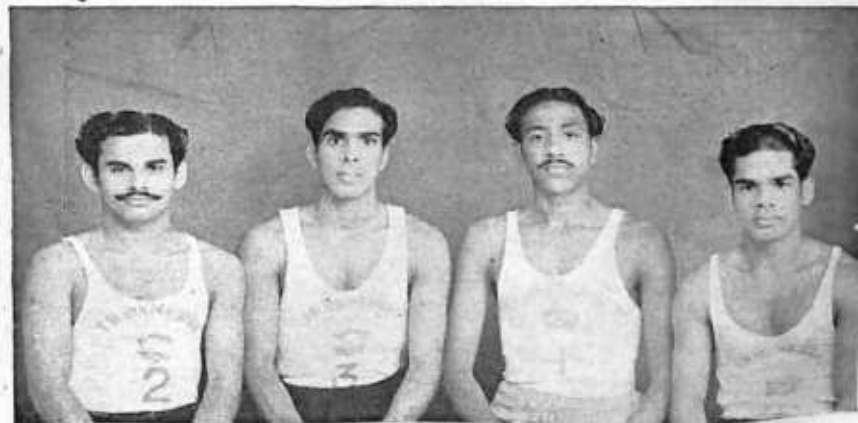
THE COLLEGE VOLLEY-BALL TEAM (1952-'53)

(Winners of the Inter-Collegiate Tournament.)

Sitting.—(Left to Right) P. M. Mathai (President), Geevarughese Mathew (Captain), T. B. Ninan (Principal), V. A. Eapen, C. P. Andrews (Physical Director).
Standing.—(Left to Right) Alexander Cherian, P. C. George, M. V. Joseph, P. E. Mathew, V. J. Oommen, Philipose Thomas.

MEMBERS OF THE UNIVERSITY VOLLEY-BALL TEAM (1952-'53)

(Left to right) K. A. Eapen, (Captain), M. V. Joseph, Geevarughese Mathew, P. C. George.

INSIDE THE ZOO

[BY Jacob John, Cl. II.]

College, St. Thomas' College and several clubs. In all these matches we did creditably, but in the crucial match, viz., the inter-collegiate, we were thrown out by the C. M. S. College. We are grateful to Mr. V. M. Ittyerah, our President, and to Mr. C. P. Andrews, our Physical Director for their guidance and encouragement. I can also add that Mr Abraham Verghis, Lecturer in Economics, was a source of inspiration to us. His team, viz., the Skinner Hostel, came out successful in the Inter-hostel Tournaments.

M. V. JOSEPH,
(Captain)

Badminton Club.

We could start the game only after sometime, but many members joined the club. There are some really good players but we could not exhibit our skill because there were no matches with outside teams. It will be good if the university can include this game also in the inter-collegiate series. The Day Scholars proved too good for the other teams. They easily beat the others in the inter-hostel series.

P. V. GHEEVERGHESE,
(Captain)

Basketball Club

We could arrange so many friendly matches with neighbouring Colleges and clubs. We participated in the Bartholomew Basketball Tournament at Thevara but lost in the semifinal against Trichy St. Joseph's College by a narrow margin of two points. We enlisted in the North Zone Travancore-Cochin Olympic tournament held at Alwaye Y. M. C. A. But luck was not in our favour. Thevara

College defeated us, the score being 32:26. Unfortunately the Inter-Collegiate tournament came at a time when two of our players were away in connection with Inter-University Volleyball Tournament. In the encounter with S. D. College, Alleppey, we were eliminated. We are extremely delighted to mention that Sri Joseph Sami was a member of the Travancore-Cochin Team which defeated Punjab, Delhi, Rajasthan, Hyderabad & Bombay, and that he has also been selected as a member of the Indian Team. It was a surprise that the Junior Hostels won the Inter-hostel fixtures. We are greatly indebted to our President and Physical Director for all their valuable help and advice. My best wishes for the next year's team.

M. JOSEPH SAMI
Captain.

Volleyball Club

The club was brimming with life from the very beginning of the year. We played several friendly matches with S.D. College, Polytechnic Institute, Gothuruthy Town Club, etc. We are proud to mention that we won all these matches except one against Gothuruthy. In the Inter-Collegiate fixtures we defeated N. S. S. College Pandalam, N. S. S. College, Changanacherry and S. D. College, Alleppey and in the University final we had an easy time against the Engineering College. We are happy that we were able to keep up the tradition of Volleyball in Union Christian College. Four of our players, Messrs. K. A. Eapen, Gheevarghese Mathew, M. V. Joseph and P. C. George,

were selected to the University Volleyball team, the University Captain being Mr. K. A. Eapen. We are greatly indebted to Mr. P. M. Mathai and Mr. C. P. Andrews for all the pains they took in coaching up the team. Let me wish the best of luck for the next year's Captain and team.

GEEVERGHESE MATHEW
Captain.

Cricket Club

Early this year we started the activities of the club. We played friendly matches with various clubs. We gave a good fight to the Tripunithura Princes "A" team and at one stage of the match they thought that they would get a hollow defeat. The match with Rayons, Perumpavoor, ended in a tame draw. S. D. College, Alleppey and Ernakulam Sporting Club found that we were too strong for them. In the Inter-Collegiate series we defeated N. S. S. College, Changanacherry by eight wickets and C. M. S. College by 161 runs. In the Zone final, again, Ernakulam Maharaja's proved to be lucky. For the last three years the real fight in this zone was between Maharaja's and ourselves. I would request my friends of the next year to bear this in mind and prepare themselves sufficiently early to come out successful in the Inter-Collegiate Tournament. In the Inter-hostel final the Day Scholars defeated Holland Hostel by a comfortable margin. Our sincere thanks to Mr. T. C. Joseph, the President and Mr. C. P. Andrews, the Physical Director for their whole hearted service to the club.

E. J. JACOB
Captain.

Tennis Club

From the beginning of the second term, Tennis was begun in right earnest. Since there was a great rush of members, the membership had to be limited to 50. Till now there has been no outside match, which we are postponing to the next term. The Inter-hostel Tournaments, Home Tournaments etc. will be held only in February. Several times we challenged the Staff team for a match, but they want it to be postponed to the next term. They don't know that we also will be getting more practice by that time. We take this opportunity to thank Mr. A. K. Baby, the President of the club and Mr. C. P. Andrews, our Physical Director for all the kind help offered to us.

Sports Club

Early in the year Mr. P. C. George was nominated as Sports Captain. This gave an impetus to the activity of the club. Mondays, Wednesdays and Fridays were set apart for sports practice and several students took advantage of this arrangement. The Independence Day was celebrated by holding the Inter-class Sports, in which the Intermediate team came out successful.

New items like Discus, Hammer and Javelin were also added to the sports items. The Annual Sports meet was conducted on Wednesday the 3rd Dec. There was keen competition in all items. The Day Scholars won the Challenge Cups both for men and women. Messrs. P. C. George and M. V. Joseph were bracketed for championship, the former

getting the Eapen Memorial Champion Cup. In addition, Mr. George lowered the College record for 100 Metres. Kumari Ammal Andrews secured the Women's Championship. May I take this opportunity to thank the Principal and all other members of the staff, especially Mr. C. P. Andrews for all the help done to us. With arduous and regular training our sports team was able to annex the Principal's Cup for Athletics in the recent Inter-Collegiate Sports meet. We are also happy to mention that Mr. P. C. George lowered the 100 metres record in the University, which was held by Mr. K. K. Mathai, an old student of our College.

P. C. GEORGE
Sports Captain.

Our Women Athletes

Women's games and sports have been much better organised this year than in previous years. Having won the Inter-Collegiate Netball tournament in two successive years, the students are anxious to keep up the tradition. The netball team was selected early in the year and regular practising has been going on.

There were not many opportunities to play friendly matches against other college teams. However it was a great day for the team when the members of the Cochin Ladies' Club invited them to Cochin for a match. It was an exciting game and our students played extremely well though they were defeated! But they have the satisfaction that the Cochin Club lost the match when they played on our ground.

The opening of the tennis court for women students was a great event in the year. There are many tennis enthusiasts among the students and members of the staff. The court is occupied both mornings and evenings.

The Day Scholars for the first time competed as a separate unit in the College Annual Sports. There was keen competition between them and the members of the Hostel. Miss Ammal Andrews (D. S.) came out as the champion.

Our Netball team has established its reputation as the best in the University by winning the Netball cup for the third year in succession.

COLLEGE SOCIETIES

1. The College Union

The election of the various office-bearers of the College Union for this academic year took place early in July. Mr. P. C. Thomas was elected President, Mr. Thomas V. Mathew, Secretary, Messrs. P. V. Jacob, P. C. George, Jacob John and Kurien John, class representatives and Miss. G. Kanakam, representative of the women students. Mr.

V. K. Alexander, M. A., who was the staff representative in the Committee, was the Treasurer.

On the 23rd July Mr. P. C. Thomas, President of the Union, offered his resignation, and in the re-election that followed, Miss A. Padmavathy came out with flying colours. Thus we made history by electing a woman President. There was also another

change in the committee. Mr. V. K. Alexander, M. A., had to resign his membership when he departed for America. In his place Dr. K. C. Joseph, M. A. Th. D. (Toronto) was nominated as the member of the staff in the Committee.

The inaugural function took place on 21st August 1952. Mahakavi G. Sankara Kurup delivered the inaugural address, with the student President Miss A. Padmavathy in the chair. The speech of the Mahakavi was a torrent of eloquence, in which poetry blended happily with profound thought and wisdom.

Up to date we have had altogether eight meetings, four ordinary and four special. The ordinary meetings were all debates. This year we made a new departure in that two of the debates were conducted on Parliamentary lines. We are grateful to Sri. C. P. Mathew, M. A., M. P., for giving us the necessary guidance in this matter by acting as Speaker at the first of the two Parliamentary debates. We are glad to mention that this year the women students and members of the staff showed a remarkable willingness to take part in every debate.

Subjects debated.

1. India should not receive financial aid from America or any other country. (English)
2. As the U. N. O. has deviated from its aims and ideals, it has been a great failure. (Malayalam)
3. The formation of Linguistic States will create more problems than it will solve. (English)
4. Instead of solving the problems facing India, Congress rule has only added to them. (Malayalam)

Special meetings

The first two special meetings were held before the inauguration. One was a farewell meeting in honour of Mr. V. K. Alexander, M. A., on the eve of his departure for America. The other was held on August 15th to celebrate the Independence Day. Besides the student-speakers, we had Mr. P. Kunjukrishna Menon, M. A. and Mr. Aravamuda Iyengar, M. A. as speakers. The third special meeting was on the 7th October 1952 to formally bid farewell to Mr. C. P. Mathew, M. A., M. P. on his retirement from his normal teaching work in the College. Principal Mr. T. B. Ninan, M. A. presided over the meeting. Some members of the staff and students spoke on the occasion, bringing out the various aspects of Mr. Mathew's Services as the founder and builder of this College. As a token of our great regard for the retiring teacher, we presented him with a German wall-clock and we have installed his portrait in the staff-room. The last special meeting was conducted on Tuesday, 27th January 1953, to congratulate Mr. Joseph Sam who has been selected as a member of the Indian Basketball team. Mr. C. P. Andrews, B. A., Physical Director of the College, addressed the gathering. Miss. G. Kanakam moved the following resolution which was passed unanimously with great applause—"The College Union places on record its sincere appreciation of Mr. Joseph Sam who has been selected as a member of the Indian Basketball team, and wishes him the best of luck in his new role."

Competitions were conducted in Malayalam and English elocution, Malayalam and English Essay-writing, English Short Story, Malayalam Verse-writing, General Knowledge and Music. Short story writing was

COLLEGE NET-BALL TEAM
With
MEMBERS OF THE COCHIN LADIES' CLUB.

CAPTAINS OF THE COLLEGE ATHLETIC CLUB.

*Sitting.—(Left to Right) V. M. Abraham, (Tennis). G. J. Jacob, (Cricket).
Geevarugese Mathew, (Volleyball). P. V. Gevarugese, (Badminton).
Standing.—(Left to Right) P. C. George, (Sports). Joseph S. A. N., (Basketball).
M. V. Josepa, (Football). Abraham Jargase, (Hockey).*

a novel feature. Certificates were issued to the winners at the prize distribution meeting of the College. We congratulate the winners.

The Union is indebted for its success to Mr. T. B. Ninan, M. A., our loving Principal, and to The Rev. Dr. K. C. Joseph, M. A., Th. D. (Toronto), the Staff member of the Union Committee. We are also thankful for the hearty co-operation of all the students and members of the staff.

THOMAS V. MATHEW, (*Secretary*).

2. The Student Christian Fellowship

The activities of the S. C. F. were many and varied. The evangelistic task of the S. C. F. was entrusted to the Student Missionary Union, and several missions were conducted in neighbouring centres of education. Regular corporate worship, Bible Circles, hostel prayer groups, and several courses of lectures by members of the College Staff, were some of the activities of the S. C. F. Bible-reading notes were regularly distributed. With the assistance of the College, the S. C. F. printed and published the 'devotional book 'With Christ in the Upper Room' by Bp. Pakenham Walsh.

The S.C.F. conducted four Sunday Schools with 171 children and 28 student teachers. The World Sunday School Day was celebrated on November 2nd, 1952, by a Public Meeting at which the Rev. V. M. Mathen B.A., L. T. presided. Miss M. Benjamin was the chief speaker at this meeting. The S. C. F. Library consists of more than 300 religious books.

3. The College Social Service League

The League has a two fold object, to instil into the students a spirit of Social Service (or 'Social Co-operation' as some modern thinkers call it) and along with this to render some tangible help to the poor people about the College. This help takes the form of getting patients treated in hospitals or sanatoriums, thatching the huts, distributing clothes, milk, vitamin pills etc., giving financial aid as far as our limited funds allow and feeding about twenty-five children of the local primary school every noon on working days. The league provides some scope for social activities like running a football club for the urchins in the neighbourhood, providing the servants in the messes with newspapers and facilities for games, and teaching them the three R's at night.

This year the League sought to concentrate on one centre—Kaniyankunnu—without entirely neglecting the other villages. This helps the villagers to receive intensive attention and the students to do some systematic social work.

The annual variety entertainment—which is the main source of income for the league—was conducted in October and the net proceeds amounted to about Rs. 400/-. This income is far too small for any adequate aid to be rendered to the needy people in the vicinity. It is gratifying that a good number of students take interest in the work among their less fortunate brethren.

President: C. T. BENJAMIN

Secretaries: { GEEVARUGHESE MATHEW
JACOB KURIEN

COLLEGE NOTES

EXAMINATION RESULTS

University Examinations, March/April 1952.

B. A. & B. Sc. Degree Examinations

Subject	No. presented	No. passed			Percentage	Percentage in 1951
		I Cl.	II Cl.	III Cl.		
English	119	..	5	77	82	68.9
Malayalam	113	..	2	90	92	81.4
Hindi	6	..	..	3	3	50.0
B. A. Philosophy	4	2	1	1	4	100.0
B. A. Economics	62	..	1	46	47	75.8
B. Sc. Mathematics	13	..	1	..	1	7.7
.. Physics (with Maths.)	31	6	3	12	21	67.7
.. Physics (with Chem.)	7	1	3	2	6	85.7

Number presented for all the Three Parts	116
Number passed completely for all the Parts	51
Percentage of complete Passes	44
.. complete passes in 1951	56.7

Intermediate Examination

Number presented	..	227
Number passed completely	..	75
Percentage of Passes	..	33
Number of I Class Passes	..	22

Subjects	Percentage of Passes	Percentage in 1951
English	..	45.4
Malayalam	..	60.1
Hindi	..	64.4
Mathematics, Physics & Chemistry	..	62.0
Biology, Physics & Chemistry	..	70.3
Ancient History, Modern History & Logic	..	63.6
Ancient History, Modern History & Psychology	..	61.5

Changes of Staff

Mr. C. P. Mathew handed over charge on 12th May 1952 and retired from service as from the reopening of the College in June 1952. During his period of Principalship, the College made great progress in all directions. He commanded the esteem and affection of the students and of all grades of the staff of the College, and steady progress was made in the discipline and academic efficiency of the College during his regime. Among the many things urgently needed in the College, a suitable building to house the Library had precedence in his mind, and he had the satisfaction of seeing the completion of that building before the

expiry of his term as Principal. This building has contributed very much to the academic life and discipline of the College. The College seems to have risen considerably in general estimation. We thank God for all that Mr. Mathew has been and has done for the College during all these years.

The Board of Visitors nominated the new Principal Sri. T. B. Ninan, and the Council installed him on the 28th of March 1952.

Sri. K. Jacob has taken charge as the head of the Philosophy Department in the place of Sri. C. P. Mathew.

The following members of the Staff left the service of the College at the end of the last academic year:—

Sri. A. C. Zachariah, M. A.	—	Tutor in Malayalam
.. Yohannan John, B. Sc.	—	Demonstrator in Physics.
.. Oommen P. Ittyerah, B. Sc.	—	
.. Sry. T. N. Santakumari, B. Sc.	—	Demonstrator in Chemistry.
Sri. V. K. Koshy, B. Sc.	—	Demonstrator in Biology.
Sry. K. P. Rukmini Amma, B. Sc.	—	Second Grade Lecturer in Mathematics.
(Hons.)	—	 in Economics.

The following new appointments were made at the beginning of this year.

Sri. K. M. John, B. Sc.	—	Tutor in English.
.. K. Dayanandan, B. A.	—	Tutor in Malayalam
Sry. T. P. Saramma, B. Sc.	—	Demonstrator in Physics.
.. K. J. Mary, B. A.	—	Demonstrator in Biology.
Sri. V. K. Yohannan, B. Sc. (Hons.)	—	Demonstrator in Chemistry.
.. P. M. Thomas, B. A. (Hons.)	—	Tutor in Economics & History.
.. E. J. Thomas, B. A. (Hons.)	—	II Grade Lecturer in Mathematics.
.. Thomas Chacko, B. A. (Hons.)	—	.. in Physics.
.. George Zachariah, B. A. (Hons.)	—	.. in Philosophy.
.. Abraham Varughese, M. A.	—	.. in Hist. & Economics.

Of those, all except Sri. K. Dayanandan, Sri. Thomas Chacko and Sri. Abraham Varughese, are our old students.

Sri. Ninan Abraham, M. A., Lecturer in English and member of the College Fellowship, has been on study leave in England.

Sri. V. K. Alexander, M. A., Lecturer in Philosophy and member of the Fellowship, has left for America to study for the Degree of Master of Religious Education at Princeton Theological Seminary, U. S. A.

Sri. E. J. Thomas, B. A. (Hons.), Second Grade Lecturer in Mathematics, left at the beginning of the Second Term, and Sri. S. Venkataraman, B. A. (Hons.), has been appointed in his place.

New Buildings

The new Library Building of the College was formally opened by Sir A. Ramaswamy Mudaliar, Vice-Chancellor of the Travancore University, on Saturday 8th March 1952, though it was occupied as soon as it was completed in October 1951.

The new block of buildings for the B. Sc. Biology Group is under construction. We are hoping to start this group as well as B. Sc. Chemistry Main at the beginning of the next academic year.

Grants

A sum of Rs. 3000/- was received from the University as Building Grant for the additional block of buildings constructed for the Women's Hostel. We have also received a sum of Rs. 1056-2-9 as Maintenance Grant for the College Hostel for the year 1951-'52. We have applied for Building grant for the new Library Building and also for the new Biology building now under construction, and we are awaiting the receipt of the amount to which we are entitled under the general terms of the grant already sanctioned to us.

ആശാനും കവിതയും

SAROJAM, SENIOR B. Sc.

'കമരനാശാൻ' എന്ന പരിചയമായ ആ പഞ്ചാക്ഷരി കേരളത്തിൽ അകുരജ്ഞാനമുള്ള ഒരംഗമെങ്കിലും അങ്ങിയ ഓരോ ഗ്രന്ഥത്തിലും നിത്യപരിചിതമാണ്. ഈ അഭേദമമായ വശ്യശക്തികളുള്ള കാരണം ആ മഹാകവിയുടെ കവിതകൾക്കുള്ള അനിതരസാമാന്യമായ ആസ്വാദ്യത തന്നെയാണ് എന്നുള്ളതു നിർവിവാദമാണല്ലോ. എന്നാൽ അദ്ദേഹം തന്നെ ആശാന്റെ ജീവിതവും ആചാര്യനാഗൃതമായ ഒരു മഹാകാവ്യം തന്നെയാണ്.

കേരളത്തിലെ മഹാകവികളുടെ ഗണനാപ്രസംഗത്തിൽ മുമ്പിറിയായ ഒരു സ്ഥാനം ആശാനും കൈവശപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അനുഭവം അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി കേരളീയർക്കുള്ള മതിപ്പ് ഏറി പരന്നതെയുള്ള. 'കൃഷ്ണഗാഥാ' കർവാന്റെ കാലം മുതൽ നാളിതുവരെ ജീവിച്ചിരുന്ന അനുഗ്രാഹിതരായ കവിസാമ്രാജ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ആശാനും ഒരു സ്ഥാനം അനിവർണ്ണമാണു്.

കമരനാശാൻ 1046 മേടമാസത്തിൽ കൊല്ലത്തു ജനിച്ചു. ഉദ്ദേശം 16 വയസ്സാകുന്നതുവരെ ഗണനിയമായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു അനുക്രമമായ പരിതസ്ഥിതികൾ അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ആ കാലഘട്ടത്തിലാണ് കേരളത്തെ അൻപതു വയസ്സു സാന്നിദ്ധ്യത്താൽ അത്യന്തം ധനമാക്കിത്തീർത്ത മഹാപുരുഷന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനായ ശ്രീനാരായണ ഗുരുസ്വാമികളുടെ അന്തേവാസിത്വത്തിനുള്ള മഹാദാഗ്ധ്യം മഹാകവിക്ക് കൈവന്നത്. സംസ്കൃതത്തിൽ സാ

മാന്യം അറിവു ലഭിക്കുന്നതിനും ഇതുവളരെ ഉപകരിച്ചു. സ്വാദേശത്തും സാമിസന്നിധിയിലും വച്ചു അദ്ദേഹം പ്രോഴായി ലഭിച്ച സംസ്കൃതജ്ഞാനം വിപുലമാക്കുന്നതിനായി അദ്ദേഹം മറ്റാസൂ കല്പിച്ച് തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുകയും, പ്രശസ്ത പണ്ഡിതന്മാരുടെ ശിഷ്യനായി തക്കശാസ്ത്രങ്ങൾ അഭ്യസിക്കുകയും ചെയ്തു. തുടന്നു 5 വർഷം അദ്ദേഹം കേരളത്തിനു വെളിയിൽത്തന്നെ ജീവിച്ചു. നാട്ടിൽ നിന്നു ചെത്തിയ ഉടനെ വീണ്ടും ഗുരുസ്വാമികളുടെ ശിഷ്യത്വം അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചു. മാത്രമല്ല ശ്രീനാരായണ ധർമ്മപരിചയം യോഗത്തിന്റെ സ്ഥാപനം സംബന്ധിച്ചുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം വ്യാപ്തനുമായി. അങ്ങനെ കാവശാലയിലെ സഞ്ചാരം നിമിത്ത സമുദായസേവനത്തിനും സമുദായോദ്യമത്തിനുമായി അദ്ദേഹം അമോഘരം യത്നിച്ചു.

1083-ൽ "പിന്ന പുപ്പ" പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു. എല്ലാ വർഷവും കാഷാസാഹിത്യനടപാടേലത്തിൽ ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആചാര്യനായിരുന്ന പ്രസ്തുത കൃതി. "പിന്ന പുപ്പ" ആശാന്റെ ആദ്യത്തെ കൃതി എന്നു പറയുന്നതു അജ്ഞാതം. തുടർച്ചയായ അദ്ദേഹം അതിനു മുൻപു തന്നെ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗുരുസ്വാമിയുടെ സ്മരണയും, വംശഭാരത്തിലെയും താമസം, ആഗ്രഹങ്ങൾക്കു സാഹിത്യത്തോടുള്ള അഭിനിവേശം മുതലായവ ഏകോപിച്ചുണ്ടായ പ്രേരണയുടെ അനിവാര്യ

ഫലമത്രെ “വീണ പൂവ്”. നാരായണ ശിഷ്യനായ കവിയുടെ മനോമണ്ഡലത്തിൽ നടന്ന സംഘട്ടനങ്ങളും അതിന്റെ ഉപശാന്തിയും വീണ പൂവിൽ തെളിഞ്ഞു കാണുന്നുണ്ട്. അപഗ്രഥിച്ചു നോക്കുകയാണെങ്കിൽ ‘വീണ പൂവ്’ ഒരു വിലാപകാവ്യമാണെന്നുള്ള പശ്ചാത്ത നീക്കുവാസം മനസ്സിലാക്കാം. ലോകജീവിതം ഒരു പാഴ്ക്കിനാവു മാത്രമാണെന്നു അദ്ദേഹം സമർത്ഥിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല,

ഉത്പന്നമായതുനശിക്കും, അണുക്കൾ
നീക്കം
ഉത്പത്തി കർമ്മഗതിപോലെ വരും
ജഗത്തിൽ
... ..

ആശാന്റെ അടുത്ത കൃതി “നളിനി” യാണ്. ‘നളിനി’ രചിച്ച കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും അദ്ദേഹം ഉൽകൃഷ്ടനായ ഒരു പ്രകൃതി നിരീക്ഷകനും തത്വചിന്തകനുമായി വളർന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ‘നളിനി’ കെട്ടും മട്ടും കൊണ്ടു പുതിയ രീതിയിൽ വിശ്വോത്തരമായ ഒരു ലക്ഷ്യത്തെയാണ് അഭിമുഖീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അടുത്തു തന്നെ ആശാന്റെ അനന്തര കൃതിയായ ‘ലീല’ പുറത്തു വന്നു. ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ വിപ്ലവാത്മകങ്ങളായ ലീല ചലനങ്ങൾ ആവിർഭവിച്ചതിന്റെ വിജയ വൈജയന്തിയത്രെ പ്രസ്തുത കൃതികൾ രണ്ടും. അങ്ങനെ മഹാ കാവ്യം എഴുതാതെ തന്നെ ആശാൻ ഒരു ‘മഹാകവി’ ആയിത്തീർന്നു.

ലീലയെ തുടർന്ന് ‘പ്രഭോഭവവും’, ‘ഭൂവസ്ഥയും’, ‘ചണ്ഡാലഭിക്ഷുക്കിയും’ ഭേഹവിഷയാഗത്തിനു കുറച്ചു മുൻപു മാത്രം ‘കരുണയും’ പുറത്തു വന്നു. ആശാന്റെ നിരൂപകന്മാരിൽ ഒരാളായ ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി ‘പ്രഭോഭവം’ത്തെപ്പറ്റി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്: “ആശാൻ മറ്റു സാഹിത്യ

കാരന്മാരുടെ കൈക്കൂട്ടയിൽ കൈ ഇട്ടു നോക്കിയതാണു പ്രഭോഭവം”.

‘ഭൂവസ്ഥ’ സാഹിത്യരൂപാകത്തിൽ വളരെ അധികം ഒച്ചപ്പാടുണ്ടാക്കിയ ഒരു കൃതിയാണു്. മാപ്പിളലഹളയെ ആധാരമാക്കി വച്ചു കൊണ്ടു മുഹമ്മദീയ ജനതയെ കണക്കിലെറെ അധിഷ്ഠിപ്പിച്ചു എന്നതാണു് ആദ്യത്തെ ആശങ്കാപണം. രണ്ടാമതായി ഒരു നമ്പൂതിരിസ്ത്രീയെ ഒരു അധഃകൃതൻ വിവാഹം ചെയ്യത്തക്ക ഒരു പ്രതിപാദ്യം സൃഷ്ടിച്ചു വണ്ണക്കരത്തെ അനുകൂലിച്ചു ബ്രാഹ്മണ സമുദായത്തെ ഒന്നടങ്കം അധിഷ്ഠിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ കവി മനഃപൂർവ്വം ഏതെങ്കിലും സമുദായത്തെ അധിഷ്ഠിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ‘ഭൂവസ്ഥ’ ശ്രദ്ധിച്ചു ഓയിക്കുന്ന ഏതൊരു വരും അതിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന പരിതസ്ഥിതിയിൽപ്പെട്ടുഴലുന്ന ഒരു സ്ത്രീക്കു —അവൾ ഏതു ജാതിയായാലും മേണ്ടില്ല— അവളുടെ രക്ഷിതാവായ ആ പുലയനിൽ അനുരാഗം ജനിച്ചതു ഒരു അപരാധമായി എണ്ണമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പോരെങ്കിൽ കാവ്യത്തിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ താൻ ഇതെല്ലാം പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതുപോലെ അതിനെല്ലാം ക്ഷമാപണമെന്നാണു്.

“മലചനങ്ങൾക്കു മാർദ്ദവമില്ലെങ്കിൽ ഉദ്ദേശശുദ്ധിയിൽ മാപ്പു നൽകിൻ” എന്നു, കണ്ണുരുട്ടുന്ന യാഥാസ്ഥിതികരോ കരുത്താട്ടു അപേക്ഷിച്ചുമിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ ആരെല്ലാം എന്തെല്ലാം അഭിപ്രായപ്പെട്ടാലും ‘ഭൂവസ്ഥയും’, ‘ചണ്ഡാലഭിക്ഷുക്കിയും’ രണ്ടു പടവാളിന്റെ പ്രയോജനമാണു് സമുദായത്തിൽ ചെയ്തു വച്ചിരിക്കുന്നതു്.

‘ചണ്ഡാലഭിക്ഷുക്കി’യെപ്പോലെ തന്നെ ‘കരുണയും’ ബുദ്ധമതതത്വത്തെ ഉപജീവിച്ചു എഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരു കാവ്യമത്രെ.

മായുജ്ജ്വലം. സിദ്ധശ്രീപിതയായി ന
മ്മദയിൽ നിന്നും പൊങ്ങി വന്ന ചില
മരണങ്ങൾ സഖാമധവിയെ ആശ്വസി
പ്പിക്കുന്നു.

ആരു: തോഴി! ഉലകിൽ മറയുന്നില്ല
മാ.സം പെടിക്കൊണ്ട്
തീരുന്നില്ല പ്രണയഭടികൾ: ദേവി
തൻ ദേവബന്ധം
പോരു: വേദം പ്രിയ സഖി ചിരം വാ
ഴ്ക മ:ഴ കാതെ വീണ്ടും
പോരു: നാം കേൾ, വിരതഗതിയായി
ല്ല സംസാരപാത്രം.

‘ചേതം നാം കേൾ’—ആ ചേച്ച എ
വിടെയാണു്? എഴുതിക്കുളിപ്പിക്കുന്നതു
തീച്ച. ഇതേ വിശിഷ്ടാശയം. തന്നെ
ആശാന്റെ സീതയും ഉദാഹരിക്കുന്നു
ണ്ടു്. പരമാഗ്നിയിൽ നീറ്റി പരിശു
ദ്ധമാക്കപ്പെട്ട പ്രണയവാജിന്റെ ഗതി
യത്രെ സീതയിലെത്തുപോലെ നളിനി
യിലും ലീലയിലും ദൃശ്യമാകുന്നത്. ഇ
തിനെല്ലാത്തിനും പുറമെ യുഗായുഗത്തു
ക്കായി പുതക്കുൻ എങ്ങനെ സ്ത്രീയെ
അടിച്ചമർത്താനും അടക്കി ഭരിക്കാനും ശ്ര
മിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞു വയ്ക്കുക കൂടി ആ
ശാൻ ‘ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത’ മുഖം
ചെയ്യുന്നുണ്ടു്.

സാമുദായികമായും സാമ്പത്തികമായും
രാഷ്ട്രീയമായും ഒട്ടുപലതരം അവശതകൾ
അനുഭവിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു വമ്പിച്ച
സമുദായമായിരുന്നു യഥാർത്ഥത്തിൽ കേ
രളത്തിലെ ഈഴവർ. ആ വംശത്തിൽ
വന്നു പിറന്ന കവി തന്റെ സമുദായ
ത്തിന്റെ അവശതകൾ നല്ലപോലെ
അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞു. ജാതി അഥവാ ജ
നനും ഒന്നുകൊണ്ടു മാത്രം മനുഷ്യനു
ണ്ടാകുന്ന മിശ്രിപ്പിമെന്നു്. എന്നും അർത്ഥ
ശ്രുതമാണെന്നു് ഒരു ബോധം ചിലരു
ടെ എല്ലാം. ഹൃദയത്തിൽ ഉണ്ടായി. ജാ

തിഭേദത്തിന്റെ അർത്ഥഹീനതയെപ്പറ്റി
കേരളീയജനതയുടെ ഹൃദയത്തിൽ ബോ
ധമുണ്ടാക്കുവാൻ ഉള്ളൂർ തുടങ്ങിയ മറ്റൊ
കവികൾ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷെ

ഒരുമുന്നണിയെ പിറന്ന മേൽ
ഓർത്താലൊരൊറ്റ തറവാട്ടുകാർ നാം
നാഥന്റെ മുറത്തു വിളങ്ങിപ്പറന്ന
നൻമുന്തിരിക്കൊത്തു മനുഷ്യവർഗ്ഗം.”
എന്നു ഉള്ളൂർ പാടിയപ്പോൾ ആവൃത
ലത്തിൽ ജനിച്ച അദ്ദേഹത്തിനു ജാതിഭി
ന്നതയിൽ നിന്നുള്ള അവശതയെപ്പറ്റി
കേട്ടുപരിചയം മാത്രമെ ഉണ്ടായിരുന്നു
ജി. എന്നാൽ

“ഒന്നല്ലിതുമായി സമോദരരല്ലി
പൂവെ
ഒന്നല്ലിക്കൈയിമു രചിച്ചതു ന
മെന്തെല്ലാം.”

എന്ന ആശാന്റെ വരികൾ ഹൃദയം
പൊട്ടിക്കൊണ്ടു നാലുപാട്ടും ചിതറി വി
ണ ഹൃദയകുഴപ്പത്തിൽ മുക്കിയാണ് എഴുതി
യിട്ടുള്ളതു്. “ഒരു ജാതി, ഒരു മതം, ഒരു
ഭേദം മനുഷ്യനു്” എന്നു പാടിയ
മറ്റു വ്യക്തികളിൽ നിന്നു ഒറ്റപ്പെട്ടു
ആശാൻ നില്ക്കുന്നതിന്റെ കാരണവും
ഇതെന്നു തന്നെ.

കൈരളിക്ക് മറക്കാനാവാത്ത ആ വ്യ
ക്തി 1899-ൽ തന്റെ 53-ാമത്തെ വയ
സ്സിൽ പല്ലനയിൽ വച്ചു ഒരു ബോട്ടുപ
കടത്തിൽ മരണം വരിച്ചു. നാം ഹത
ഭാഗ്യരാണ്—അല്ല കേരളം തന്നെ ഹ
തഭാഗ്യയാണ്—പക്ഷെ മറ്റൊരു വഴി
ക്കു നോക്കിയാൽ ഈ പുണ്യശ്മശാന
ന്റെ മാതൃത്വം വഹിച്ച കേരളം ഒരു ഭാ
ഗ്യവതിയാണ്. സാധാരണക്കാരന്റെ
കണ്ണിൽ നിന്നും അദ്ദേഹം എന്നെന്നേ
ക്കുമായി മറഞ്ഞു. പക്ഷെ അദ്ദേഹം
ഇവിടെ ഉപേക്ഷിച്ചുപോയ ആ യശഃ

കർയം പരിവാനതയുടെ അലഞ്ചല
ഭാസ്സിനാൽ പ്രഭാതമാനമായി പരില
സിക്കും.”—പരിലസിക്കുന്നുമുണ്ടു്.
“നി കലിന കലലിപികെ വിടും

ലോകമാണു് യെന്നീയമെൻ പ്രിയ”
എന്ന നളിനിയുടെ ദേഹവിന്യാസ
ത്തിൽ ഓവാകുൻ ഉച്ചരിച്ചു അതേ
വരികൾ തന്നെ നമുക്കും ഉച്ചരിക്കാം.

വനിനീർപ്പ

കാരിക്കവി, പി. എ. തോമ്മസ്

(കേക)

‘ഇല്ല ഞാൻ തരില്ലിതു’ തൻകരം വിരി
ച്ചാടി-
ചൊല്ലുമാഗിരം കേട്ടെന്നുൾത്തടം തകന്നു
പോയ്
ലീലയെൻ കളിത്തൊഴി, നിഷ്ഠുരതയാ
ണവൾ
നിലവിൻ പരപ്പിലെ കൊച്ചുതാരക
പോലെ
പൂവിറക്കുവാനെന്നും ചെല്ലേണമവൾ
ക്കൊ-
നാ വിശാലമാം തോപ്പിൽ തോഴനായ്
ചരിക്കുവാൻ
ലീലയെക്കൊന്നാൻ, കേൾക്കാനാക്കൊച്ചു
വദനത്തിൽ
ലോലമാം വികാരത്തിൻ ഭവഭരതാൾ
കൊന്നാൻ
വേവലാതിയാണെന്നിരിക്കെത്തും ഞാൻ
മുഖമണെ-
യാവിശുദ്ധയിൻ കൊച്ചുപുത്രി തൻസു
മത്തോപ്പിൽ
പതിവാണെന്നിരിക്കൊരു ചെമ്പനീർപ്പിട്ടും
സൂര്യൻ
പതിയാൻ നമരത്തെന്നെ വിട്ടുവളകല
മ്പോൾ
അന്നു ഞാൻ റിഞ്ഞൊരു പൂക്കണമെന്നു
പോയ്
നന്നല്ല ലീലയ്ക്കുതേ തെല്ലമേ രസിപ്പിച്ചു
‘ഇല്ല ഞാൻ തരില്ലിതു’ തൻകരം വിരി
ച്ചാടി-

ചൊല്ലുമാഗിരം കേട്ടെന്നുൾത്തടം തക
ന്നുപോയ്
തെല്ലൊൻ നിനച്ചില്ല ലീലയെൻ മുഖം
നോക്കി-
ചൊല്ലുമെന്നപോലെ ചൊന്നുപോയ
വളത്തോ?
“ഇല്ല ഞാൻ വരില്ലിനി” നിന്റെ പൂ
ത്തോപ്പിൽ നിന്റെ
മല്ലയും പനിനീരിൻ പൂക്കളും പരിശു
ദ്ധൻ
എന്റെ ദോസയും പൂക്കും ഞാനുമെന്ന
നുജത്തി
രാധയും കൂടും, നിന്നെ കൂട്ടുകില്ലൊരിക്കലും.”
എന്റെ കയ്യടക്കിയ പൂക്കുമാനില
ത്തിട്ടു
നൊന്തകാലടിയോടെ നടന്നു നില്ക്കും
ഞാൻ.
‘ഗോപി!’ യാവിളിയെന്റെ ഹൃത്തിനെ
പ്പിളർത്തുപോയ്
ലീലതൻ ഗിരം പിന്നെക്കുൾക്കുവാൻ ക
മിഞ്ഞില്ല.

ലീലയാണതു് പിറൊരാവിളെ തു
റന്നിട്ട
അലകുപ്പഴുതുകെണ്ടുഞാൻ പൂക്കുപയം
രക്തവണ്ണമായ് രണ്ടും വാടിവിണുപോ
യ് പക്ഷെ-
യൊന്നു ചെമ്പനിർത്താരു. മറ്റൊരു മേല
താരു.

കണ്ണുനിർ തുകിത്തുകിച്ചെന്നിറം കല
 ന്നെന്നൻ
 പൊന്നുലില തൻ കണ്ണു വാരിളം കവി
 യാ
 യായ്
 പത്താ
 ശോകപൂർണ്ണമായവൾത്തളിനിക്കിയമുക-
 രാവിനെ വലിച്ചെൻററു മുന്നിലായെറി
 യെ
 ഞ്ഞുവോ ?
 'ഗോപി!'-യെൻ കണ്ണുക്കളെക്കളിപ്പി
 ചുതുപക്ഷ
 ലില വാ പിളന്നെങ്ങി വിലപിക്കുന്ന
 കണ്ണു
 നയനചയം മുങ്ങിക്കവിഞ്ഞു, കവിൾ
 തടം
 മിഴിനികരാഴക്കിനാൽ നന്നത്തു നില്ക്ക
 ങ്കമായ
 "ഗോപി! നിവരികിളല്ല? പുവിറക്കുവാ
 ന് മേലിൽ
 കിട്ടിപ്പല്ല? കളിക്കുവാനെന്നെയും നിൻകു
 ടത്തിൽ"

പുപ്പുനാണയങ്ങൾ

(ഏകാങ്കം)

മാങ്ങൻ കിഴക്കേക്കര, II U. C.

[രമദേശൻ അവിസിൽനിന്നും വരു
 ന്നു. സ്വീകരണമുറിയിൽ ആരെയും കാ
 ന്നാത്തതുകൊണ്ടു അകത്തേക്കു നോക്കി
 'രമദ' 'രമദ' എന്നു വിളിക്കുന്നു. വേ
 ലക്കാരി സരള കാപ്പിയുമായി പ്രവേ
 ശിച്ചു:—]

സരള. കൊച്ചമ്മ ഒഴുങ്ങിൽ പോ
 യിരിക്കുകയാണ്.

രമദേശൻ. ഓഹോ, ഞാൻ പോയ
 ഉടനെ പോയോ?

സര. ഇല്ല, അതു കഴിഞ്ഞു രണ്ടു മൂ
 ന്നു മണിക്കൂറോളം. സാർ വരുമ്പോ
 ഡ കാപ്പി കൊടുക്കണമെന്നു പ്രത്യേകം
 പറഞ്ഞിട്ടാണ്—

മുളി ഞാനനുവാദമെന്ന മട്ടിലാ ദുഷ്ട
 പാളികൾ മുട്ടിത്തല്ലി കണ്ണുനിർ കളക്
 യായ്
 പുഞ്ചിരിപ്രഭപൂണ്ടു വിടന്നുവരുന്നതിൽ
 സഞ്ചിതപ്രപഞ്ചത്തിൻസൗന്ദര്യം മറ
 ചുത്താൻ

കാലമെന്നറിയാതെ ഭൂതകാലത്തിൽ
 പോയി

ലിലയിന്നെന്നിക്കൊരു പുത്രനെ സ്സമ്മാ
 നിച്ചു.

"പുവിനു പിണങ്ങല്ല താതനെപ്പോൽ
 നി മോദന!"

രാവിലെയെന്നിരക്കുകിമുഖനുംകുഞ്ഞാ
 ടൊപ്പം

"നിയതു മറന്നില്ലേ?—മോദന! പുവി
 രക്കുവാൻ

നിയെങ്ങും ഗമിക്കരുല്ല തോമിമാർ വിളി
 ച്ചാമു."

സര. (പ്രവേശിച്ചു) സാർ വി
 ലിച്ചോ?

രമദ. കാപ്പി തന്നെത്തിരിക്കുന്നു. എ
 ടത്തുകൊണ്ടു പോയോ.

സര. (വിരമിച്ച മട്ടിൽ) സാർ, ത
 ണ്ടാക്കി പ്രത്യേകം വച്ചിരുന്നതാണ്.
 വല്ലതും കഴിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലെങ്ങനെയാണ്?
 കൊച്ചമ്മയറിഞ്ഞാൽ എന്തൊരു ദോഷ
 പ്പെടും.

രമദ. അവളാ!..... ഉം...നി വി
 രമിക്കേണ്ടാ. എനിക്കിന്നൊരു സു
 ഖം തോന്നുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണ്.
 കളിക്കാൻ വെളളം ചൂടാക്കിയിട്ടുണ്ടോ,
 ഇല്ലേ?

സര. ഉവ്വ്, സാർ. (പോകുന്നു.)

രമദ. ഓ—പ്രതിഫലത്തിനു മാത്രം
 ജേലിലെയുന്ന ഇവൾക്കുപോലും അ
 ത്ര ശ്രദ്ധയുണ്ടു എന്നെപ്പറ്റി..... (അ
 ടോട്ടുമിടങ്ങാട്ടു നടക്കുന്നു. മുക്കിച്ച
 തിക്കാണെന്നു സിഗരറ്റു കത്തിക്കുന്നു)
എന്നിട്ടും എന്റെ സുഖമുടവങ്ങ
 റിത്തന്നുസരിക്കേണ്ട അവൾ..... [രമ
 'കോപ്പിങ്ങു' കഴിഞ്ഞു വരുന്ന മട്ടിൽ പ്ര
 വേശിക്കുന്നു. ചില പാക്കറ്റുകളും മ
 ററുമുണ്ടു കയ്യിൽ.]

രമ. അല്ല, ഇന്നെന്നാ ഇത്ര നേര
 തെ. (രമദേശൻ അനങ്ങുന്നില്ല.) അ
 യ്യോ, കാപ്പി കിട്ടിച്ചില്ലായിരിക്കും. ഇതാ
 കൊണ്ടുവരുന്നേക്കാം. [അകത്തേക്കു പോ
 കുന്നു. അവൾ പോയ ഭാഗത്തേക്കു
 നോക്കിയിട്ടു അയാൾ ഒരു സെററിയി
 ലേക്കു ചായുന്നു.]

രമ (പ്രവേശിച്ചു):— കാപ്പി കിട്ടി
 ല്ലെന്നു സരള പറഞ്ഞല്ലോ. തന്നെത്തിരി
 ന്നായിരിക്കും. ശവം! അവളാളാതെ
 ന് പ്രത്യേകം പറഞ്ഞിരുന്നതാ.....

രമദ. ആ പാവത്തിനെ എന്തിനു
 വെറുക്കെ കുററു പറയുന്നു. കാപ്പിക്കു
 നല്ല ചൂടുണ്ടായിരുന്നു.

രമ. പിന്നെന്താ ശരിക്കേറിയ വല്ല
 അസ്വാസ്ഥ്യവും.....

രമദ. അത വല്ലാത്ത ഒരു മരവിപ്പു
 തോന്നുന്നു. ഏതെത്തിനാണ്?

രമ. ഏതെത്തിലോ? ഓ, വല്ലതുമു
 ണ്ടെത്തിലൊന്നു നേരെ പറയൂ. ഇങ്ങ
 നെ അത്ഭുതവച്ചു പറഞ്ഞാൽ തന്നെങ്ങ
 നെയൊ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു?

രമദ. മനസ്സിലാക്കണമെന്നു നിന
 കൊട്ടാഗ്രഹമില്ല.

രമ. ഇതെന്തൊരു കൃത്താണിശ്വരാ,
 ലക്കില്ലാത്തപലം.....

രമദ. രമദ, പ്രതീക്ഷ കളം പരമാത്മ
 ണ്ടായി അല്ലം പൊത്തമില്ലാതെ ക
 ണ്ടാൽ ഒരുവനു ലക്കില്ലാതെവരുന്നത
 ത്തുമല്ല.

രമ. ഓ, ഞാൻ പോകുന്നു; എനിക്കു
 വേറെ ജോലിയുണ്ട്.

രമദ. നിനക്കു ജോലിയുണ്ടായിരി
 ക്കുമെന്നിരിക്കയാ. പക്ഷേ നിന്റെ
 പ്രഥമപുത്ര പ്രധാനമുമായ ജോലി നി
 ലെയുന്നില്ല. അതെന്നെപ്പറ്റി ശ്ര
 ങ്ഖിക്കുകയാണ്. (അല്ലം നിൽക്കി, ഓ
 ണ്ടോത്തു)..... "നാഥാ, ജീവിതമിത
 ത്തസ്വലിച്ചാനന്ദ നിർവ്വളി നേടുമ്പോ
 ഴും പരിപതയ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുമായി ഏ
 ററമുട്ടുമ്പോഴും ഒരിമിച്ചിന്നു നമുക്കു മ
 നോട്ടു പോകാം. എന്റെയീ പ്രേമം
 അചഞ്ചലമാണ്....."

രമ. (എന്തൊ കാത്തുകൊണ്ടെന്ന
 പോലെ) ഞാനുമങ്ങനെ വിചാരിച്ചി
 രുന്നു.

രമദ. (പഴയ മട്ടിൽതന്നെ) "അങ്ങ
 യുമൊത്തു, ഒരുമിതസമേകിയും ജീവി
 ക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ!.....ഏഴ
 യത്തും തമ്മിലുള്ള പരസ്പര ബന്ധമനു
 പരിക്കാത്ത—"

രമ. (അക്ഷമയായി) എന്തിനാപ്പ
 യ കായ്ത്തും വിണ്ടും വലിച്ചുകൊണ്ടു
 വരുന്നു.....

രമ. വലിച്ചുകൊണ്ടു വരികയല്ല
രമ. വലിഞ്ഞു കയറുകയാണ്. പോ
രെയ്ക്കിലെനിടവയിന്നും സാക്ഷാൽക്കരി
ച്ചിട്ടില്ലാത്ത സ്വപ്നങ്ങളാണ്.

രമ. സ്വപ്നങ്ങളും പ്രതിഭയും!
താനിന്നൊരു സാരി വാങ്ങിയതിനായി
രിക്കമി ചെറിയൊക്കെ. ഹോ, ചക്കര,
തേന, കഴമ്പ എന്തൊക്കെ പറയും.
കായ്ത്തോട്ടക്കുറുപ്പാട്ടല്ല -

രമ. ആളിനെ മനസ്സിലാക്കുന്നത്
അല്ലേ? ശരിയാണ്. ആകട്ടെ. ഈ
യാട്ട് സാരി വാങ്ങാതെയെന്നു താൻ
പറഞ്ഞിരുന്നില്ല രമ.

രമ. പക്ഷേ വാങ്ങിപ്പോയാൽ
പറഞ്ഞിരുന്നുല്ലോ.

രമ. അതു നിന്റെ നിർബന്ധം
കൊണ്ടല്ലേ? അതിനു നിന്നെ ഹോ
യെന്നിനാണ്?

രമ. നാളെ ശാരദയുടെ കത്തിന്റെ
പുറന്നാളാണ്. അപ്പോൾ പുതിയ സാ
രിയടുത്തു പോകാമല്ലോ എന്നു വിചാ
രിച്ചു.

രമ. പല നല്ല സാരികൾ പെട്ടി
യിലുണ്ടായിരുന്നില്ലേ?

രമ. ഹോ, ഈ ചോളമൊക്കെ കേ
ട്ടാൽ തോന്നും താനൊരുങ്ങുന്നതെല്ലാം
എനിക്കുവേണ്ടിയാണെന്ന്.....

രമ. അല്ല, എനിക്കുവേണ്ടിതാ
ന്നെ. അതിനൊക്കെ നമ്മുടെ വിവാ
ഹത്തിനു മുമ്പു നിനക്കിങ്ങനെയൊരു വ
സ്ത്രമേനേകുമായിരുന്നല്ലോ. ഒരു
ങ്ങുന്നതൊന്നുമുപയോഗിച്ചിട്ടില്ലെന്നു നി
ന്റെ അമ്മതന്നെ എത്രപ്രാവശ്യം പറ
ഞ്ഞു താൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

രമ. വാങ്ങാത്തതാണിപ്പോഴായി
രിക്കും.

രമ. അല്ല ഒരു നല്ല പെൺകുട്ടി
യായി അഭിനയിക്കുകയായിരുന്നു നിയ
ന്നാക്കെ.

രമ. (ഹാസ്യമായി) അങ്ങനെ താ
ൻ നിങ്ങളെ വലയിൽ ചാടിച്ച്.....

രമ. എഴുതാപ്പറമ്പായിക്കൊണ്ടിരിക്കും രമ.
വരുംവരെയു കളിപ്പറമ്പായിരുന്നു ചുഴി
ഞ്ഞുചലച്ചിട്ടു. വരവോത്തുവേണ്ടേ
ചെലവാക്കാൻ. ശമ്പളമാണെങ്കിൽ വ
ളരെക്കുറവ്. പുതിയ 'ഡിസൈനി'
ചെയ്തും സാരി വേണമെന്നുവെച്ചാൽ...

രമ. നിങ്ങൾ പാക്കറ്റുകളെക്കുറി
പ്പുകച്ചുതിക്കുന്ന സിഗരറ്റിനു കൊടുക്കു
ന്നതു രൂപയുമല്ല. ഇനി താനൊന്നു
ചോദിക്കട്ടെ. വിവാഹത്തിനു മുമ്പാരി
കുലത്തിലും അങ്ങന്റെ മുഖിൽവെച്ചു
പുക വലിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഇതൊക്കെ എ
ന്നെക്കൊണ്ടു പറയിക്കുന്നതു രമശ
നാണെ

രമ. അന്നെനിക്കു സ്വന്ത സമ്പാ
ദ്യമില്ലായിരുന്നു.

രമ. അല്ല നിങ്ങളെന്നൊരു നല്ല പ
യ്യനായി അഭിനയിക്കുകയായിരുന്നു.

രമ. (അതു കേൾക്കാത്ത മട്ടിൽ)
പിന്നെ നീയെന്നാണ് അടുക്കളത്തോലി
കൾ ചെയ്തു പരിചയിക്കാത്തത്? നെ
മില്ലെങ്കിലുമൊരു മേൽനോട്ടമെങ്കിലും
വേണ്ടേ?

രമ. പരിചയമില്ലാത്തതെങ്ങനെ മേൽ
നോട്ടം വഹിക്കും? വല്ലതും കരിച്ചോ
വാട്ടിയോ തന്നാൽ മതിയോ?

രമ. കരിച്ചുപോരിച്ചായാലും നീയു
ണ്ടാക്കുമ്പോൾ എനിക്കൊരു പ്രത്യേക
സാധു തോന്നും രമ..... അല്ല... മനു
ഷ്യർക്കു പറയുന്ന അബദ്ധങ്ങൾ അ
ന്നൊരു ദിവസം കാപ്പികുടികൊണ്ടിരു
ന്നപ്പോൾ നിന്റെ ചേട്ടൻ പറഞ്ഞതു
താനിപ്പോഴുമൊക്കുന്നു. 'മെയുടെ പാക്കു
നൂലുപാകമാണെന്ന്'.

രമ. ചേട്ടനല്ലേ പറഞ്ഞത് താനെ
ടുല്ലോ?

രമ. പക്ഷേ നീയതു കേട്ടുകൊണ്ടു

ടത്തുതന്നെ നില്ക്കുകയായിരുന്നു. ഇല്ലേ?
കളിം പറയരുത്.

രമ. ഓ, താങ്ങാക്കുന്നില്ല.

രമ. എത്ര പരിശ്രമമായാലും ഒരു
സ്ത്രീ പാടിപ്പിടിക്കാതെ ഒന്നാണ് പാചക
വിദ്യ. ആമിസ് പണി കഴിഞ്ഞു കിട്ടി
നിച്ച് വരമ്പോൾ ഭായ് തയ്യാറാക്കിയ
ചായ അപ്പന്റെ കയ്യിൽനിന്നുതന്നെ
വാങ്ങിക്കുടിക്കുവാനുതൊരു ഭർത്താവാ
നിട്ടിപ്പോത്തത്?

രമ. എന്നാൽ അതുപോലെതന്നെ
യാണ് കൂട്ടുകാരികളോടൊപ്പം മോടിയാ
യി വസ്ത്രധാരണം ചെയ്യണമെന്നു ഒരു
വിചാരിതയായ യുവതിക്കു തോന്നുന്ന
ആഗ്രഹവും..... [അല്പനേരത്തെ നിശ്ശ
ബ്ദത. രമ പെട്ടെന്നാൽത്തന്നെ ചാ
ലി ആ പാദവയ്ക്കു രൂപം കൊടുക്കു
ന്നു. അല്ലാത്തതിനി പാലും മോരും
തരല്ലെന്നു പറഞ്ഞു.

രമ. തിങ്കളാഴ്ച ശമ്പളം കിട്ടുമ്പോ
ഴാകട്ടെ. ഇപ്പോഴൊരഞ്ചു രൂപയെ ക
യ്യിലുളി. അതുകൊണ്ടു 'കോമൺസെ
ൻസു ക്രോസ് വേർഡ്'നായപ്പു നോ
ക്കണം.

രമ. ഏന്റെ അനുവശ്യപ്പെട്ടുപുക
കളിപ്പറമ്പായ കേൾക്കാനുള്ള. എത്രമാത്രം
രൂപയാണി 'ക്രോസ് വേർഡ്'നു വേ
ണ്ടി നിങ്ങൾ കളഞ്ഞിട്ടുള്ളത്?

രമ. (നിരസത്തോടെ) താൻ സ
മ്പാദിക്കുന്ന പണം താനിപ്പോഴും ചെലവു
ചെയ്യാതെ.

സാ. (പ്രാപശിച്ച്) കൊച്ചമ്മ,
ആ പാദവയ്ക്കു ഇന്നു ഇതുവരെ മോര
കൊണ്ടുവന്നില്ല.....

രമ. (കോപിച്ച്) ഇല്ലെങ്കിൽ വേ
ണ്ട. നിന്നു ടു ചോദിച്ചാൽ ചോടി
അപ്പറത്തു. (സരള പോകുന്നു.)

രമ. ഇതാ ഇതിനെക്കുറിച്ച് താൻ

പല പ്രാവശ്യവും നിന്നു ടു പറയുന്ന
മെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. നീയെ
ന്നോടുള്ള ചോദ്യം തീർക്കുന്നതു അവ
ളോടാണ്..... എപ്പോഴും.....

രമ. അതെ, എല്ലാവരും കുറേക്കു
രി തന്നാണ്. പക്ഷേ ഇതൊക്കെ
നേരത്തെ ആലോചിക്കുന്നതിനേക്കാൾ
രമ. വിവേകമുള്ള സ്ത്രീകളുടെ
തുറപ്പുചിട്ടാണിതു. പുരുഷൻ അവിടെ
തോല്ക്കുന്നു.

രമ. താങ്കളാതെ അമിട്ട്! എന്നെ
പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന കാലമത്രയും നിങ്ങളു
ന്നെ അന്ധമായി ആരാധിക്കുകയായിരു
ന്നു. പരിക്കുവാൻ, അടുത്തറിയാൻ ശ്ര
മിച്ചിട്ട്.

രമ. ശ്രമിക്കാത്തതില്ല രമ. നീയ
ന്നൊരു പുച്ഛനാണു മാത്രമെന്നു. തനി
നിന്നും കാണിക്കാതിരുന്ന പുച്ഛനാണത്രെ!
മോഹിതനായിരുന്ന എന്റെ ചുറ്റും
ആ കനകപ്രയതി മഞ്ഞുവീഴ്ച
പോയി.....

രമ. ഏന്റെ അനുവശ്യപ്പെട്ടുപുക
[പുറത്തുവരാ 'രമശ' 'രമശ' എ
ന്നു വിളിക്കുന്നു. 'സോമന്റെ' തല മംഗ
ളം അതിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു.]

രമ. (ചാടിയെഴിനിൽ) രമ, അങ്ങ
ളോടു ഇല്ലാത്തതൊരു 'ഡിന്നർപാർട്ടി'
യുണ്ട്. താൻ നല്ല താമസിപ്പിച്ചു. [കോ
ട്ടിട്ടു. മെയുടെ മുഖാവം മാറുന്നതു ക
ണ്ടു] നിങ്ങൾ കിടന്നുറങ്ങിക്കൊള്ളു.
അങ്ങനടം വിളമ്പി പെട്ടെന്ന് മരി...
കേട്ട്..... (സോമന്റെ വളരെ ഇറങ്ങി
പോകുന്നു.)

രമ. (അയാൾ പോയ വഴിനോക്കി
നില്ക്കുന്നു. കോപാദവശത്താൽ പല്ലു
കുടിച്ചുകൊണ്ടു) ഹോ, എന്തൊരു സ്ത്രീ
യെ!! എന്തൊരു മനുഷ്യൻ!! എല്ലാം പുച്ഛ
നാണത്രെ.

(കുട്ടർ)

[illegible]

‘പിന്നെ പരമം? കയ്യോ നി
ശ്ശാട്ടാമരിയോ പരിക്ക് കയറിയെന്നു,’

‘അമ്മിണി കളിയാക്കൽ നിവൃത്തിയെ നൽകുന്നതു മേകംകുട്ടി. നിന്നോടു അല്പം ക്ഷമയുമായി സംസാരിക്കാനാണു ഞാൻ വന്നതു’. എന്റെ വിവാഹത്തിനുള്ള ക്ഷണങ്ങളെ നിനക്കു കിട്ടിയിട്ടില്ല. ഞനോടൊന്നിമെങ്കിലും അതേപ്രകാരത്തിനി ഏതാനൊരു വെളിച്ചം തന്നതു? നമ്മുടെ സ്നേഹം..’

வேலு சுமதி ஒரு கெட்டுக்கொண்டிருக்கிற அளவுக்கு வந்திருக்கிறார்.

‘സ്നേഹം കൊണ്ടുപോയി ചുട്ടു. നി
എന്നെ ദ്രാളു പിടിപ്പിക്കുകയാണു്.’

‘എന്റെ വിവാഹം..’

‘മേര നാശം.. നിന്നക്കിരയാണു പര
യാനുജ്ഞാ ?’

‘അവിവാഹിതയായ നിനക്കു വിവാ
ഹത്തിന്റെ വില അറിഞ്ഞുട്ടോ’

‘അറിയണമെന്നാശിച്ചിട്ടുവിട്ടു’

‘ഇല്ലെ അമ്മിണി, പലയു അറിവു
ളു നി-വളരെ സത്യസന്ധ്യയായ നി
എന്തിനു ഈ നിസ്സാരകായ്ത്തിൽ ക
ളുവു പറയുന്നു ആ അകാലപ്പൂഡയുടെ
മുഖത്തു ഒരു കാളിമ പരന്നു. അവ
ളുടെ ശോകസന്തപ്തമായ നയനങ്ങൾ
നിറയുന്നു എന്നു സൂമതിക്കു തോന്നി.
പക്ഷെ അല്പമെങ്കിലും ക്ഷോഭിക്കാതെ
അവൾ പറഞ്ഞു. ‘അമ്മിണി, നീ ഒന്നോ
ത്തന്നെക്കൂ. 21 വയസ്സുള്ള ഒരു വിധവ !
മാദകമായ യുവത്വം മെട്ടിട്ടു നിൽക്കു
ന്ന ഒരു യുവതി ! അവൾ ആശിക്കു
ന്ന പ്രേമം പകർന്നു തരാൻ തയ്യാറായ
യുവാക്കളും അവളുടെ ഹൃദയം പഞ്ച
ലമായതിൽ തെറുത്തുടോ ?’

‘സൂമതി, നീയിപ്പറയുന്നതു ആരുടാ
ണെന്നു നീ ഓർക്കുന്നുണ്ടോ ? നീ പറ
ഞ്ഞുതീർത്തിലുള്ള യുവത്വവും മാദകത്വ
വുമൊക്കെ ഒരാൾക്കു മാത്രം കൺകയ
ല്ലല്ലോ. എന്നിട്ടും എന്റെ ഹൃദയം എ
ങ്ങനെ അപഞ്ചലമായി വർത്തിച്ചു ?’

‘അമ്മിണിയുടെ ഹൃദയം പഞ്ചലമാ
യില്ല എന്നതിനു ആരുണ്ടു സാക്ഷി ?’

‘ഞാൻതന്നെ. അല്ലെങ്കിൽ ഞാനു
മൊരു ഭായ്യയാകുമായിരുന്നില്ല ?’

സൂമതി ആ മുഖത്തേക്കു സൂക്ഷിച്ചു
നോക്കി. അല്പം കഴിഞ്ഞു അവൾ പറ
ഞ്ഞു. ‘ഞാനതിനു മറുപടി പറഞ്ഞാൽ
അമ്മിണി പരിഭവിക്കുമോ ?’

‘ഇല്ല’

‘ശരി, എന്നാൽ പായാം. അമ്മിണി
യുടേതെന്നല്ല ഏതൊരു യുവതിയുടെ

ഹൃദയവും അപഞ്ചലമായിരിക്കുകയി
ല്ല. പക്ഷെ അമ്മിണിയെപ്പോലെ ആ
രും അതു സമ്മതിക്കുകയില്ല എന്നു മാ
ത്രം. ഞാൻ അതിനു വിചിതമായി എ
ല്ലാം തുറന്നു പറയുന്നു. ഇതാണു നാം
തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം. പിന്നെ എന്തു
കൊണ്ടു അമ്മിണി എന്നും അവിവാ
ഹിതയായി കഴിയുന്നു എന്ന്. അതിനും
കാരണമുണ്ടു്. മറ്റുള്ളവരുടെ ദൃഷ്ടി
യിൽ നല്ലപട്ടാകാൻ അമ്മിണി ആഗ്ര
ഹിച്ചു. പ്രേമത്തിന്റെ പേരും പറ
ഞ്ഞു ത്യാഗത്തിന്റെ ചെങ്കൊടിയുപേ
രി അങ്ങിനെ ഒരു രക്തസാക്ഷിയായി
മാറാൻ നി ആഗ്രഹിച്ചു. പ്രേമത്തി
ന്റെ പേരിൽ ജീവിക്കണമെന്നാഗ്രഹം നൂണു
വൽഗണിച്ച ചില അനുജന്മാരികളുടെ
—നിന്റെ ദൃഷ്ടിയിലെ ആ മുഴുത്യാഗി
കളുടെ—കൂട്ടത്തിൽ നിന്റെ നാമധ
യം ഒരിക്കലും മായാത്ത ഒരു ചിത്രമാ
യി ലോകചരിത്രത്തിൽ അവശേഷി
ക്കുമെന്നു നീ സ്വപ്നം കണ്ടിരിക്കാം.’

മുഖത്തു അടി കിട്ടിയാലെന്നപോലെ
അമ്മിണി തിരിഞ്ഞു. അകത്തും പുറ
ത്തും ഒരുപോലെ വേദനിക്കുന്നതായി
അവൾക്കു തോന്നി. അല്പം ശാന്തത
കൈവന്നപ്പോൾ അവൾ പറഞ്ഞു. ‘ഒ
രു സ്ത്രീയുടെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രേമച്ചുർന്നു
മായ ഒരു ചലനം മാത്രമേ ഉണ്ടാകുകയു
ള്ളു. ആ ചലനം.....’

‘വെറുത്ത അമ്മിണി നീ തെറ്റിപ്പ
രിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു സ്ത്രീയുടെ ഹൃദയം
ഭയങ്കരമായ ഒരു മഹാസമുദ്രമാണു്.
അതിൽ അലകൾ എപ്പോഴും അടിച്ചു
കൊണ്ടുയറിയിക്കും. നരകം എല്ലാഴും
പൊങ്ങിക്കൊണ്ടുയറിയിക്കും. ഒരു കുരി
ശു പൊട്ടിയാൽ ഉടനേതന്നെ അടുത്ത
കുരിശു വരികയായി..’

‘നല്ല സിദ്ധാന്തം. നിന്റെ ജീ
വിതത്തെ സാധൂകരിക്കാൻ മാത്രം പ
റാം. സൂമതി, ഞാനെന്തുകൊണ്ടു ഇന്നും

അവിവാഹിതയായി ജീവിക്കുന്നു എന്നു
നീ ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടോ ?’

‘തീച്ചയായും. കാരണം ഞാൻ നേ
രത്തെ പറഞ്ഞതുതന്നെ. വെറുമൊരു ര
ക്തസാക്ഷിത്വം.’

‘ആരാണതിന്റെ കാരണക്കാർ എ
ന്നു നിന്നക്കറിയാമോ ?’

‘അറിഞ്ഞുട്ടോ’

‘രഘു. നീ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേ
ഹം നൃണവൽഗണിച്ചെങ്കിൽ ഞാനി
ന്നും അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടി ജീവിക്കുന്നു.

സൂമതി ഇടിവെട്ടുനാടാലായ ഒരു
ട്ടി. പ്രേമമെന്നൊഴുപ്പായിരിക്കാം അ
മ്മിണിയുടെ വിരക്തിക്കുള്ള കാരണം എ
ന്നല്ലാതെ രഘുവാണതിനു കാരണക്കാർ
എന്നു പരമാർത്ഥം രഘുവിനുവേണ്ടും
നിയമമുണ്ടായിരുന്നില്ല. നേരത്തെ
അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ അമ്മിണിയുടെ ജീ
വിതം ഇങ്ങനെ ഉപഭോഗശൂന്യമാ
യിത്തീരാൻ അവൾ അനുവദിക്കുകയു
മായിരുന്നു. ‘അമ്മിണി ക്ഷമിക്കൂ.
നീ എന്നോടു നേരത്തെ ഒരു വാക്കു
ക്കിലും പറഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ഇങ്ങനെ
ഒന്നും സംഭവിക്കുമായിരുന്നില്ല’

‘ഇല്ല സൂമതി, എല്ലാം ഇതേപടി
ന്നെ സംഭവിക്കുമായിരുന്നു. രഘു ഒ
രിക്കലും എന്നെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നില്ല.
ആ സ്ഥിതിക്കു ഞാൻ മൌനംഭീഷിച്ചു.
ആ രല്ലു ന്യായം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീ
വിതസുഖമായിരുന്നു എന്റെ ലക്ഷ്യം.
അമ്മിണി കൂട്ടക്കുട കണ്ണുനീർ വാങ്ങു.
സൂമതിയും വല്ലാതെ ക്ഷോഭിച്ചിരുന്നു.
അല്പസമയം കഴിഞ്ഞു അവൾ പറഞ്ഞു.
‘എന്നെ എന്റെ ചിന്തിയവിവാഹത്തിനു
പ്രേരിപ്പിച്ച സംഗതികൾ പറയണമെ
ന്നു കരുതിയാണു ഞാനെന്നിങ്ങോട്ടു വ
ന്നതു്. പക്ഷെ അമ്മിണി അതിനു
ശേഷത്തെ സ്ഥിതിക്കും..’

അമ്മിണി ശോഭനയായി. ‘സൂമതി എ
ന്തൊക്കെ ആയാലും എന്റെ പൗട്രത്തെ

സൂമതിതന്നെയാണു്. നിന്നക്കെന്നോ
ടു എന്തും തുറന്നു പറയാം..’

‘അത്ര അമ്മിണി അതെനിക്കും അ
റിയാം. അതാണു് അമ്മിണി എന്ന
വെറുക്കുന്നെന്നറിഞ്ഞിട്ടും ഞാൻ അ
മ്മിണിയെ കാണാൻ വന്നതു്. എ
ന്റെ വിവാഹം അമ്മിണി ഓർക്കു
ണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ. 16-ാമത്തെ വയ
സ്സിലാണു രഘു എന്ന വിവാഹം ചെ
യ്ക്കതു. ഉടൻതന്നെ ഞാൻ അദ്ദേഹ
ത്തിന്റെ ജോലിസ്ഥലത്തേക്കു പോകു
കയും ചെയ്തു. എത്രയും സുഖകരമാറി
രുന്നു അമ്മിണി എന്റെ ദാമ്പത്യ ജീ
വിതം. അദ്ദേഹം ഉത്തമനായ ഒരു ഭ
ർത്താവായിരുന്നു. വർഷങ്ങൾ അഞ്ചു
കഴിഞ്ഞു ഞാൻ ഒരഭാഗ്യവശാൽ
മാതാവുമായി. രാജ്യം—എന്റെ ഇപ്പോ
ഴത്തെ ഭർത്താവു്—ഒരാൾ മാത്രമായി
ന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുഹൃത്തു. രാജ്യ
മിക്കപ്പോഴും അവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടായി
രിക്കും. ഉയർന്നുവരുന്ന ഒരു കലാകാര
നായിരുന്നു അദ്ദേഹം. രാജ്യവിന്റെ
സഹവാസം എനിക്കു ഒരുതരത്തിലും
ഒരു തടസ്സമായിരുന്നില്ല. സ്വസ്ഥരോ
മരുന്നാണെന്നപോലെ ഞാൻ അദ്ദേഹ
ത്തോടു പെരുമാറി. അങ്ങനെ ഇരിക്കു
മ്പോഴാണു് അദ്ദേഹത്തിനൊരു ജലഭോ
ധം പിടിപെട്ടതു. ജലഭോധമല്ലേ എ
ന്നു കരുതി ആരുടേ അതത്ര കാര്യമാക്കി
യില്ല. പക്ഷെ അദ്ദേഹത്തെ എനിക്ക്
നിന്നപേരിരിക്കുമെന്നു അരുറിഞ്ഞു. വി
ദഗ്ദ്ധനായ വാക്യങ്ങൾക്കുടേയും അ
ദ്ദേഹത്തെ അല്പമൊരു ദുസ്സഹിക്കുന്ന മ
റ്റുള്ളവരുടെയും മുന്നിൽനിന്നു വിധി
അദ്ദേഹത്തെ തട്ടി ഏട്ടത്തു. അങ്ങനെ
21-ാം വയസ്സിൽ ഞാനൊരു വിധവയാ
യി മാറി. ജീവിതം എന്താണെന്നു അ
റിയാൻ തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ഒരു
വിധവ ! രാജ്യ വിവസവും എന്റെ
ക്ഷേമമെന്നാക്കിക്കാൻ വരും. അദ്ദേ

മരത്തിന്റെ മരണം മുഖമുള്ള വൃണം കരിയാൻ രാജ്യ പലതും ശ്രമിച്ചു. കൂടാതെ ബന്ധുക്കൾ എല്ലാം ഇടങ്ങാട്ടു പോന്നു. ഞാനും കുട്ടിയുമാത്രം തനിച്ച്ച്ചായി!”

“നീ എന്തുകൊണ്ടു നിന്റെ വീട്ടിലേക്കു പോന്നില്ല. രാജ്യവിനെ പിരിയുന്നതിലുള്ള വിഷമംകൊണ്ടോ?”

“അല്ല എന്റെ കഴിഞ്ഞുപോയ സുഖജീവിതത്തെപ്പറ്റി അയവറക്കാൻ അവിടുത്തെ മറ്റൊരാൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസാന്നിദ്ധ്യം ചിലപ്പോഴൊക്കെ ഞാൻ വിസ്മയിച്ചു പോയിട്ടുണ്ടു്. അങ്ങനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ബഹു ഒരുദിവസം കോവണിയന്തിനിന്നും കാൽ വഴതി വീണു. തലയ്ക്കും കീഴിനും ഒരേ സാരമായ പതക്കു പാറിയ അവനെ രാജ്യ ഉടൻതന്നെ അസ്സതിക്കു കൊണ്ടുപോയി. അവിടെപ്പോയപ്പോൾ എഴാം ദിവസം എന്റെ ഭാര്യയെപ്പറ്റിയും എന്നെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞു.” സുമതിയുടെ നയനങ്ങൾ നിറഞ്ഞുതുളുമ്പി. ഒഴുകുന്ന കണ്ണനിൽ തുടച്ചുകൊണ്ടുപോയതുണ്ട്.

ജോധാമഹിയായി വീണ എന്നെ അടുത്തുനിന്നു തന്ന രാജ്യ തന്നെ ആയിരിക്കണം. താങ്ങിയതു്, വളരെ ദിവസങ്ങൾക്കു ശേഷമാണ് ഞാൻ കണ്ണു തുറന്നതു്. രാജ്യവിന്റെ മുഖമാണ് ഞാൻ ആദ്യം കണ്ടതു്. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു “സുമതി, ഞാൻ വീട്ടിലേക്കു വീരും അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്.” ഞാൻ വീഴും കണ്ണടച്ചു. അദ്ദേഹം മാസകാലം ഞാൻ ഭോഗിണിയായി കിടന്നു, അമ്മ വന്നിരുന്നെങ്കിലും അദ്ദേഹം തന്നെയാണ് എപ്പോഴും എന്റെ മുറിയിൽ ഇരുന്നിരുന്നതു്. ഒരുപോഴു കണ്ണുതുറന്നു അദ്ദേഹം മിന്നാശ്വര്യം കഴിച്ചു. ഞാൻ ഭോഗം മാറി ഏഴാറാമു. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റിയും ബാല്യവിനോദപ്രദമായുള്ള ചിന്ത എന്നെ പരേണ്ടു തിന്നിരുന്നു. ഒരു വ

ചിയു വീട്ടിൽ—അതും നിരവധി മധുര സ്മരണകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ—എങ്കാകിനിയായി ജീവിക്കുക. എനിക്കു വീട്ടു മുട്ടി. സ്നേഹത്തിനുവേണ്ടി ഞാൻ ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞു. ഒടുവിൽ..... അന്നവളായ ആ സ്നേഹമധുര അദ്ദേഹം എനിക്കു നിർദ്ദേശം പകർത്തുന്നു. ഞാനതു് ആവോളം തൃപ്തി ആവോളം പാനം ചെയ്തു. എന്താ അമ്മണി അതിലൊരു തെറ്റു്? അമ്മണിയൊന്നെങ്കിലും അങ്ങനെയൊന്നു ചെയ്യുമായിരുന്നു.

“ഇല്ല സുമതി ഒരിക്കലുമില്ല. പ്രേമവും കോപവും എത്ര വിചാരിച്ചാലും എന്റെ പുറകെ നടന്നിട്ടുള്ളതു്, ഇന്നും നടക്കുന്നതു്. എന്നിട്ടും എങ്ങനെ എനിക്കു സ്വീകരിക്കാതിരിക്കാൻ സാധിച്ചു?”

“കുതിക്കു അമ്മണി, അമ്മണിക്കു ഏതെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും മാത്രമാണ് അതിനുള്ള മറുപടി.”

“ശരിയാണു സുമതി, എന്റെ ഏതെങ്കിലും എന്നെന്നേക്കുമായി ഒരാൾ അപമാദിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ബാക്കി ഒന്നുംതന്നെ അവശേഷിച്ചിരുന്നില്ല.”

“അമ്മണി, സ്നേഹിക്കുവാനും സ്നേഹിക്കപ്പെടുവാനുമില്ലാത്ത ഒരു ജീവിതവും ജീവിക്കരുത്.”

“ആയിരിക്കാം സുമതി. പക്ഷെ സ്നേഹിക്കുവാനല്ലാതെ സ്നേഹിക്കപ്പെടുവാനുള്ള ഭാഗ്യം എനിക്കു കൈവന്നിട്ടു്. ജീവിതം നല്ലവാനുള്ളതാണ്, സ്വീകരിക്കുവാനുള്ളതല്ല.”

“ആയിരിക്കാം പക്ഷെ എല്ലാപേരും നൽകാൻ ഇരുന്നാൽ സ്വീകരിക്കാനും ആരെങ്കിലും വേണ്ടതു്?”

“സുമതി നീയെന്റെ കാര്യം കളിയു് നിനക്കു പറയാനുള്ളതു പറയു്” അമ്മണി വിചാരിച്ചുപോയി.

“പറയാം. എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏകാന്ത നിമിഷങ്ങൾ ഓടാനായി കിടന്നുപോയി. രാജ്യ മിക്കവാറും അവി

ടെത്തന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കും. അദ്ദേഹം പരയുന്ന ചിത്രങ്ങളുടെ ഗുണഭോക്താ. ഞാൻ വേണം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാൻ. പല രാത്രികളിലും അങ്ങനെയൊരു വളരെ നേരം ഇരിക്കാറുണ്ടു്. ചില രാത്രികളിൽ രാജ്യ തന്റെ സാഗീത മാധുര്യത്താൽ എന്നെ ആഹ്ലാദിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കും. രാജ്യവിന്റെ സ്വരത്തിനൊരു പ്രത്യേക ഇമ്പമുണ്ടു്. ആ കണ്ണുതളിനിന്നു. പുറപ്പെട്ടന്ന ഗാനത്തിന്റെ ഓടാ വരികളും എന്റെ ഏതെങ്കിലും അഗാധതലത്തിൽ ചെന്നു മുട്ടി. ഞാൻ നിശ്ശബ്ദമായിരുന്ന് കണ്ണിൽ വാക്കും. അത്ര പശ്ചാത്താപമില്ല. ഞായിരുന്നു ആ ഗാനങ്ങൾക്കു്. അതുകഴിഞ്ഞാൽ രാജ്യ കുറെ ഏറെ നേരത്തേക്കു ഒരു പ്രതിമപോലെ നിശ്ചലനായിരിക്കും. ആ കണ്ണുകളിൽ ഒരു പ്രത്യേക ഭാവം നിഴലിക്കും. അതുതന്നെ ഞാനതു നോക്കിക്കാണും. ദിവസം പോകുന്നോരും രാജ്യവിന്റെ ഭാവങ്ങൾക്കു തന്നെ ഒരു പുത്യാടം കണ്ടു. സദാ പ്രസന്നമായിരുന്ന ആ കണ്ണുകളിൽ ഒരു ശോകമായ കളിയാടി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിതരകുനായി കാണപ്പെട്ടു. ചിത്രരചന അദ്ദേഹം മറന്നു. സംഗീതം അദ്ദേഹത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു. അദ്ദേഹം വളരെ കുറച്ചു മാത്രമേ സംസാരിക്കുകയുള്ളൂ എന്നായി. മിക്കപ്പോഴും മിഴിയുണ്ണാതെ അങ്ങനെ അനന്തതയുടെ കോക്കി ചിന്താമഗ്നനായിരിക്കും. അതിന്റെ അവസാനത്തിൽ ഒരു ദീപ്ത നിശ്വാസത്തോടെ ഇറങ്ങിപ്പോകുകയും ചെയ്യും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ ഭാവം എന്നെ ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തി. അദ്ദേഹം മരത്തിന്റെ ഏകാന്തത പരിമരിക്കാൻ ഒരു കൂട്ടുകാരിയുടെ ആവശ്യമുണ്ടെന്നു നിന്നു തോന്നി. ഒരു ദിവസം ഞാൻ ചോദിച്ചു “രാജ്യവിനു ഒരു വിവാഹമുണ്ടാകുമോ?”

“എന്തിനാ?”

“ഈ ഏകാന്തത എത്രനാൾ സഹിക്കും?”

വളരെ നേരത്തെ മൊന്നത്തിനു ശേഷം അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

“സുമതി അതേങ്ങനെ സഹിക്കുന്നു?”

“ഞാനതു സഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. മറ്റുള്ളവർക്കു് അതേങ്ങനെയൊന്നു ശിക്ഷണമു്.”

“എങ്കിൽ അതു സ്വയം ആയിക്കൂടെ?”

“പാടില്ല രാജ്യ, എനിക്കുണ്ടായിരുന്നതു ഈശ്വരൻ അപമാദിച്ചു. എനിക്കേകാന്തതയാണു് ഇനി നല്ലതു്. എന്റെ വിധി മാറാൻ എഴുതാൻ ശ്രമിക്കൂ. രാജ്യവിന്റെ കാര്യം അതുപോലെ അല്ലല്ലോ.”

അദ്ദേഹം വളരെ നേരം ചിന്താഗന്ധനായിരുന്നു ഒടുവിൽ പറഞ്ഞു.

“സുമതി ശുശ്രൂഷംഗത്തിനും പരിചരണത്തിനും മറ്റും ആശ്രയം ആവശ്യവും എനിക്കുണ്ടു്. പക്ഷെ ആരു. എന്നെ സ്നേഹിക്കാൻ തയ്യാറല്ല.”

“എന്തുകൊണ്ടു്? ഏതൊരു യുവതിയാണു് നിങ്ങളുടെ ഭാര്യപക്ഷം ആശിക്കാത്തതു്?”

രാജ്യവിന്റെ മുഖത്തിനൊന്നു നോക്കി.

“പക്ഷെ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്ന യുവതി എന്നെ സ്നേഹിക്കാൻ തയ്യാറല്ലെങ്കിൽ...”

“ഒരിക്കലും അതു സംഭവ്യമല്ല.” ഞാൻ ഉറപ്പു് കൊടുത്തു.

“എന്നാൽ ഞാൻ ചോദിക്കട്ടെ സുമതിസരം പറയണം. ഞാൻ സ്നേഹിക്കുന്ന യുവതി സുമതിയാണെങ്കിൽ—”

ഞാൻ ഇടി പൊട്ടുന്നതുപോലെ ഞെട്ടി. രാജ്യവിൽനിന്നും ഇങ്ങനെ ഒന്നു ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. ചിലിയിലെ വിപ്ലവത്തിനു ഞാൻ ഒരിക്കലും ആശിച്ചിരുന്നില്ല. എനിക്ക് പരിതസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ബോധമുണ്ടായപ്പോഴേക്കും രാജ്യത്തിനും വെട്ടിനും ഞാനു ഭക്തിയോടൊപ്പം ഞെട്ടുകയുണ്ടായി. എനിക്ക് സാധിച്ചില്ല. പിന്നീട് ഒരു മാസത്തേക്കു യെമ്മൻ തമ്മിൽ കലശലില്ല. പക്ഷെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസാധാരണതയ്ക്കായി എനിക്ക് പലതും വ്യക്തമായി. രാജ്യവിനെ കൂടതെ എനിക്ക് ജീവിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. എന്റെ ഏതെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രേമത്തിനോടൊപ്പം ഉള്ളതാണ്. പക്ഷെ അപ്പോഴും സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. നിന്റെയും. ലോകത്തെയും ഉന്നിച്ച് നല്ലവർ ചമവാൻ ഞാൻ അതിയായി ആഗ്രഹിച്ചു. എന്റെ ഏതെങ്കിലും കർമ്മത്തിന് പിടിച്ചു നിൽക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചു.

பெரிய அளவிற்கு சமூகநீதி மூலம் உண்டாகியிருக்கிறது. கருத்துப்போக்கு. அது என்னவென்று சொல்லுவதற்கு என்ன கிடைக்கக்கூடியதென்று சொல்லுவது.

ഒരു മനുഷ്യനുമായിട്ടുമാണ് ഞങ്ങൾ
പോയിട്ടു. കഴിഞ്ഞു. എന്നോട് മാപ്പു
ചോദിച്ചുശേഖം. നാട്ടു വിടുന്നതെന്നോ
യിരുന്നതെന്തു ഉള്ളോ. അദ്ദേഹം ഒരു
ക്രൂരനെന്നോട് ചെല്ലാത്തതായിരുന്നു.
അന്നുവരുന്നതിനുമുമ്പേ. പക്ഷെ എനിക്ക്
കാണുന്നില്ല. ചെയ്യുമില്ലെന്നു. അതാണ്
നാളി വന്നതെന്നു. പറഞ്ഞു. ഞാൻ
എല്ലാം മറന്നു. അമ്മിണി. ആ വേദപാ
ട് എന്നെയും ഒരു വിധത്തിൽ ഒരു ക്രൂ
രനെന്നു. ആകുമായിരുന്നു. ഞാൻ എ
ന്നെന്തു ചെയ്തതെന്നും അങ്ങനെയൊക്കെ
യി. വാങ്ങിയതെന്നു. പുതുപ്പാലം
എന്നാൽ മറിച്ച് മാത്രം..... അങ്ങനെയ്
ഒരു വിധത്തിൽ പ്രേരിപ്പിച്ചു പരിശി

സ്ഥിതികൾ ഇതായിരുന്നു. അമ്മിണി നീ എന്ന എന്തുകാരും കുറപ്പെടുത്തിയ ലം വേണ്ടില്ല. സ്റ്റേഫത്തിന്റെ വിചാരനിയുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് തൊന്നി ചെയ്യുക. എന്റെ ദാമ്പത്യത്തിൽ എനിക്ക് പരമ്പാരപരക്കായി വന്നിട്ടില്ല. മലയാളിയിലും ഒരുപക്ഷേപം കൂടുതൽ അടുത്താണ് എന്ന സ്റ്റേഫി കുന്നുമുണ്ട്.

உயிர் இழந்தது. உயிர் இழந்தது. உயிர் இழந்தது.

സുരമി തുടർന്നു. “നിന്റെ ജീവിതം നി ഇങ്ങനെ പാഴാക്കിയതു ഒട്ടേറെ എന്നായില്ല. നി ആശിച്ച ഫലം നിനക്കു കിട്ടിയിരിക്കാം. പക്ഷെ ഈ ലോകത്തിൽ നിനക്കു ചെയ്യാതിട്ടുള്ള ചില കടമകളുണ്ട് ഉണ്ട്”. അതു ചെയ്യുവാൻ നി മറന്നുപോയി. ഇനി അന്ത്യാവസ്ഥ ഒരു ജന്മംകൂടി ജനിച്ചാൽ അത് നീ വരു.....അമ്മേനി! നാളെത്തന്നെ ശ്രദ്ധൻ പോകുന്നു. ഇപ്പോൾ അനുഗ്രഹിച്ചാൽ ഇനിയും കാണാം.”

[illegible]

பூபா இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு
என். சுவாமிநாதன் என்பவருடன்
ஒரு வருடம் காலமாக இருந்து
வருவது உண்மை. அவருடைய
பெயர், பெயர், பெயர், பெயர், பெயர்
என்பது. பெயர், பெயர், பெயர், பெயர், பெயர்

தொகைப்படியாக துள்ளி கொண்டு வந்தால்
பெரிய இடம் கிடைக்கக்கூடாது. அந்த
சூழலில் பாராட்டி வந்தால் அந்த
புள்ளி.

തെളിയുടെ മകൻ

കാരികൾ, ഡി. എ. 3000

ഒരു കവലയുള്ള ഒരു അരിപ്പാലത്തിൽ ഒരു സംഘം പശുക്കൾ ഏകദേശം കാണാം. ഒന്നിടവിട്ടായി ചവിട്ടി ഉറപ്പായി കഴിഞ്ഞു. അന്നുവെങ്കിലും ജീവിതത്തിൽ മനോഹരമായ ഒരു കാര്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. കിറ്റിപ്പിറ്റിപ്പിറ്റി നന്നായി പഴയതായിത്തീർന്നു. കൈയ്ക്കു തരുന്ന മറ്റൊരു അരിപ്പാലം നന്നായി ഒരു കവലയുള്ള ഒരു അരിപ്പാലം പരിസ്ഥിതിയിൽ കാണാം. അവിടെയെത്തി അരിപ്പാലം ഉറപ്പായി കഴിഞ്ഞു. അവിടെയെത്തി അരിപ്പാലം ഉറപ്പായി കഴിഞ്ഞു. അവിടെയെത്തി അരിപ്പാലം ഉറപ്പായി കഴിഞ്ഞു.

[illegible]

‘പേരയിനം, വണ്ടി കീഴ് വന്നു
നിന്നുണ്ടു ചെലവുവേ.’

[illegible]

യ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി മുന്നോട്ടുവെക്കുകയും സ
മീപിക്കും.

'സാരം! കഞ്ഞി കടിച്ചിട്ടു രണ്ടു ദിവസം മാത്രം!' അந்த പല്ലുവീരനെ എവിടെയുപയോഗിക്കും.

അടക്കം ചെയ്യുന്നതിനായി അധികൃതർ ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ അനുകൂലമായി പ്രവർത്തിക്കണമെന്നും അതിനായി സാധ്യമായ എല്ലാ നടപടികളും സ്വീകരിക്കണമെന്നും അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. അതിനായി സാധ്യമായ എല്ലാ നടപടികളും സ്വീകരിക്കണമെന്നും അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

‘കടയുടെ മുമ്പിന്നു മറ്റി നീക്കം.’

[illegible][illegible]

കെ. ജെ. ചെറിയാൻ, Cl. II., Gr. i.

ആശയങ്ങളുടെ കിരയടിപ്പുമാണിത്. ഗുണമേന്മയുള്ള പ്രതിപാദനരീതിയും ആശയങ്ങളും സാധാരണക്കാർക്ക് ഉൾഗ്രാമമായിത്തീരുന്നു. അപ്പോഴാണ്, സാമീപ്യത്തിന്റെ പരമലക്ഷ്യം ആശയവിഷ്ണുവെന്നല്ല, പ്രകൃതി ദൈവങ്ങളുടെ വികാരമർമ്മമാർക്കു

“വികാരം കവിതയുടെ ഉപകരണം മാത്രമാണ്, അതിനപ്പുറമുള്ള നവീകാരമായ ആത്മസാക്ഷാത്കാരമാണ് കവിതയുടെ പരമലക്ഷ്യം.” എന്നുള്ള ആഭിപ്രായമാണ് മഹാകവി കാശ്ചാർ സിക്രിട്ടിയെന്നത്. പക്ഷെ ഇന്നത്തെ സാഹിത്യകാരന്മാർ ഇതിനെ മുഴുവനായി വക വച്ചു കൊടുക്കുകയില്ല. മാനവസമുദായത്തിന്റെ ഉപാദരണമാണു സാഹിത്യത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമെന്നു ഇന്നു എല്ലാവരും തന്നെ സമ്മതിക്കും. മഹാകവിതയെന്ന നാമമായി തുറന്നു കാണിക്കുക എന്നുള്ള മാറ്റമാണ് അതിനുപാധിയായി എടുത്തിരിക്കുന്നത്. സർവ്വതോമുഖമായ അഭിവൃദ്ധിക്കു — വളർച്ചയ്ക്കു — ഉതകുന്ന വിഹാരമിൻ ഗുളികകളെ നല്കുന്ന സേവനനിരതരായ ത്രാഗമൃത്തികളെപ്പോലെയാണു സാഹിത്യകാരന്മാരെ കണക്കാക്കേണ്ടത്. കലാകാരന്മാർ നല്കുന്ന ആഹാരം വേണ്ടവണ്ണം സംസ്കരിച്ചതായിരിക്കണം. അതു ഭരിക്കുന്നവയായി

ഭക്ഷണം ഒരുതികമായ പ്രയാശ നു മാത്രമാണ് കലാലക്ഷ്യമെന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തിനു ഇന്നു പ്രാബല്യം കരഞ്ഞു വരികയാണ്. ആനന്ദികവും ബാഹ്യവുമായ രണ്ടു ശക്തികളുടെ സമ്മിശ്രത വേട്ടയാണ് ജീവിതമെന്നു പറയാം. പലരേയും വ്യത്യസ്തരീതിയിലാണ് ഈ ശക്തികൾ ഭരിക്കുന്നത്. ചിലർ നയിക്കപ്പെടുന്നതു ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു ശക്തികൊണ്ടു മാത്രമായിരിക്കും. ബഹുഭൂരിപക്ഷം പേരിൽ ഈ രണ്ടു ശക്തികളുടെ സംഘട്ടനത്തിൽ പെട്ടുപോകുന്നവരാണ്. പ്രകൃത്യാ തീവ്രയിലുള്ള ഒഴുക്കന്മാരാണ് മനുഷ്യപ്രകൃതി, ഇക്കാര്യം കൊണ്ടാണ് എന്നുള്ളതു ഉത്തരമില്ലാത്ത ഒരു ചോദ്യമാണ്. ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയിലാണ് കലാരംഗത്തു രചകന്മാർ

നിന്നുമാകുന്നു. പക്ഷെ ഈ ഒഴുക്കിനുള്ളതായി തുടർച്ചയായുള്ള തുടർച്ചയായുള്ള എളുപ്പത്തെക്കാൾ ഉപരിയായി യാത്രക്കാർക്ക് സിപിക്ടവാനും എളുപ്പമുണ്ട്. പലപ്പോഴും നിങ്ങൾക്ക് ഗതാഗതം തടയാകുമ്പോഴാണ് കലാകാരന്റെ പരാജയം മനസ്സിലാകുന്നത്. തന്റെ കൈയടക്കുന്ന സമയം, മൈക്സിപ്പം, ഭാവസാനം ഉപയോഗമായിത്തീരും.

മിക്ക കലാകാരന്മാരിലും സ്വാതന്ത്ര്യം
യാണു കാണുന്നത്. കൂടുതൽ പുസ്തക
ങ്ങൾ ചെയ്യാവുന്നതെന്നുള്ളതു നാണ
സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ആകാംക്ഷ. അ
തിനാൽ ലോകത്തിന്റെ ഗതിക്കനുസര
ണമായി കലാസൃഷ്ടി ചെയ്യും. വായ
നക്കാർ ആകർഷിക്കുവാൻ ഇന്നു പു
സ്തകങ്ങൾക്കു ചേരിട്ടുന്ന രീതി ഇവ അ
ഭിപ്രായത്തിന്നു സാക്ഷിയല്ലേ? അഞ്ചു
ചിന്തകൾക്കും, വേദഗ്രന്ഥയുടെ ആശങ്ക
കൾ, Twelve Bad Women, Twelve
Bad Men ഇങ്ങനെ പല പുസ്തകങ്ങ
ളും ഇറവിധത്തിൽ കാണാം.

[illegible]

മനസ്സിലാക്കണമെന്നുള്ളതാണ് പ്രധാന ഉദ്ദേശം. ലാഭീയം അപര്യുഗ്തനായി കലാപലക: എഴുതുന്നുണ്ട്. പശ്ചാത്യ എഴുത്തുകാരൻ ഈ അഭിപ്രായം സ്വീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞുവെങ്കിലും അദ്ദേഹം ഏഴുനൂറ്റാണ്ടിൽ പരസ്പരമിപ്പം ഇന്നും കാണാം. പക്ഷെ മലയാളത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ നില അതല്ല. നൂറാണ്ടുതോളം ഇതിനോട് വ്യക്തികൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നവരും ഇന്നത്തെ കലാകാരന്മാരിൽ പെടുന്നുണ്ട്. അപ്പം അതിശയം കരിയായി ഭരണീഭവിക്കാം. എങ്കിലും ഇതിൽ വാസ്തവമുണ്ടെന്നും.

അസുഖാർഥമായ ഒരു പരിവർത്തനം. അഥവാ ഒരു വലുപ്പ നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ മറക്കുവാൻ വഹിയാ. ഒരു കാൽ ശതാബ്ദത്തിനിടയിലാണ് അതുണ്ടായത്. സംസ്കാരത്തെ ഉയർത്തുവാനും, സാധുക്കൾക്കു കൈത്താങ്ങൽ കൊടുക്കുവാനും, ദുരാചാരങ്ങളെ ഇല്ലാതാക്കാനും നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരന്മാർ കഴിവതു യത്നിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ നമ്മുടെ ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഭാവി ചിന്തനീയമാണ്. ഒരു പ്രണയബന്ധം, ഒരു പ്രണയസംഘടനം, വിപ്ലവാത്മകമായ ഒരു പണ്ഡിതസംഗം ഇത്രയുളളതെങ്കിൽ ഒരു കഥാപുസ്തകമായി, ശ്രംഗാർദ്ധവസ്തുവിൽനിന്നും അല്ലെങ്കിൽ തലയുയർത്തി ചിന്തിച്ച കഥാർത്ഥ ചെന്തേഴുണ്ടുതൊട്ടാവട്ടെ. ദുഃഖാസ്സായിരെയെ ഇക്കാഴ്ചത്തിൽ മാത്രമായി സിക്കിക്കുന്നതു കൊള്ളാം. പുതിയ പുതിയ ചിന്തകളുടേയും, ആശയങ്ങളുടേയും കുറവാണ് ഇന്നതിനു മോശമായായിട്ടുള്ളതെന്നു മാനുനിട്ടപ്പക്ഷം. എങ്കിലും ശക്തങ്ങളായ രൂപികൾ ഒട്ടും കുറവല്ലാ നമുക്ക്. ഭാഷാർത്ഥവും എങ്കിലുമുള്ള സാഹിത്യപരിഷ്കരണവോടു വന്നുപകയും ഇന്നത്തെക്കാൾ

പതിമൂന്നാം ശതകനുമായ ഭാവിയിൽ കാം
ക്ഷിക്കുന്നതിൽ നിരാശയ്ക്കു വഴിയുണ്ടാ

പാനിടയില്ല. സാഹിത്യം പുരോഗമിക്കട്ടെ ! ഭലംകു നന്നാകട്ടെ !

മറക്കാനാവില്ല !

ഇദ്ദേഹം, അപ്പ. കെ. കുറുക്കുറു, Class ii

[illegible]

ജീവിതം !

ദേശീയത അവിചാരികമായിത്തന്നെ
 മണ്ണിലൂടെ പറ്റിയാൽ വിദ്യാഭ്യാസം !
 കൈപ്പറ്റി അവിചാരികമായിത്തന്നെ
 കൈപ്പറ്റിയതായത് മാത്രമേ നാളികൾ !
 സൂര്യനാളികൾ എന്നതായത് പറ്റിയ
 പാഠ്യവും തുടങ്ങിയ അവിചാരികം !
 ചെടിയായിത്തന്നെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ
 തന്നെ തന്നെ കൈപ്പറ്റിയ നാളികൾ !
 എന്തായിത്തന്നെ മാത്രമേ നാളികൾ !
 ദേശീയതയുടെ മാത്രമേ അവിചാരികം ?

[illegible]

പിറ്റേയെഴുന്നെള്ളി രംഗമോ? വിസ്തരമേകുന്ന വിജ്ഞാപനം! പൂർവ്വപക്ഷത്തെ രാഷ്ട്രം നായക-
നെ നോക്കി വിട്ടു. ഗുരുവരം,

വിദ്യാർത്ഥിമാരായ ഗോപാലബാലകും
സത്യശാസ്ത്രിയെന്ന സാരോപദേശവും
വിന്യസിപ്പിച്ചുവെന്നുവില്ലെന്നുതന്നെ
വിസ്തൃതമുമാക്കി ജീവിച്ചിരുന്നതിൽ !
എന്നതും മോഹനമുഖാനന്ദൻ

ചിന്താശക്തി-

[illegible]

புகையூர் சீதனம் மலர்ந்திருக்கிறது!
 கங்கைபுத்தூரில் ஜீவிதப்பாசை
 விநாயகம் தரிசுபெறிக் கங்கைபுத்தூர்.
 மாமகஜீவிதப்பாசையிலாவிடீ-
 துறையிலும் புதுபுகைப் பிடுக்கிலும் -
 அருமைகள் பிடுக்கிப் பொருளின்
 சூழலையாண்ட
 மெய்யிலிட்டுக் காட்டாமலிருக்கிறீர்கள் !

പ്രോട്ടോണുകളും ന്യൂട്രോണുകളുണ്ടായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സിദ്ധാന്തിച്ചത്, ഒരു കേവലവസ്തുവിന്റെ ആറ്റമിക ഭാരം ക്ലിപ്തപുണ്ണസംഖ്യയായിരിക്കുമെന്ന്. ഇതിനു ചില അപവാദങ്ങൾ ഇല്ലാതില്ല. ആറ്റമിക ഭാരം പ്രോട്ടോണും കാണുന്ന കാർബൺ ആറ്റത്തിന്റെ ഭാരം കൃത്യം പന്ത്രണ്ടല്ല. വിവിധ തരത്തിലുള്ള ആറ്റമികൾ കൂടിക്കലർന്നാണ് ഓരോ കേവലവസ്തുവും ഉണ്ടാകുന്നതെന്നുള്ളതാണ് ഇതിന്റെ കാരണം. ഇവയുടെ ശരാശരി ഭാരമെടുക്കുമ്പോൾ ക്ലിപ്തപുണ്ണ സംഖ്യയായിരിക്കും. അല്ലാത്തവയെ വരുമെന്നു വ്യക്തമാക്കല്ലോ. വിവിധ ഘനമുള്ള ഇത്തരം ആറ്റമികളെ 'Isotopes' എന്നു പറയുന്നു. ഇവയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ സംഭരിക്കുവാനും ആറ്റമികളുടെ കൃത്യമായ ഭാരം നിണ്ണയിക്കുവാനും 'മാസ് സ്പെക്ട്രോസ്കോപ്പി' അങ്ങനെയൊരു ഉപകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ആറ്റത്തെ ഭേദിക്കുന്നതിനുപയോഗിക്കുന്ന 'ഉളികൾ' അതിനേക്കാൾ ചെറുതായിരിക്കണമെന്നുള്ളതു സാമാന്യ നിയമമാനുസരിച്ചാണ്. ഈ നിയമത്തെ ആസ്പദിച്ച് 'ചോൾഡ്'റൺ ഫോർഡ്' 'ആൽഫാപാർട്ടിക്കിൾ' ഉപയോഗിച്ച് നൈട്രജൻ ആറ്റത്തെ ഭേദിച്ചു. (രണ്ടു പ്രോട്ടോണും രണ്ടു ന്യൂട്രോണുകളുള്ള ഹീലിയം ന്യൂക്ലിയസ്സിനെ ആൽഫാപാർട്ടിക്കിൾ എന്നു പറയുന്നു. ദേഹിയും ചോർഡ്റൺ പ്രവർത്തനം കൊണ്ട് ഇവ ലഭിച്ചാണ്.) അല്ലാതെ 7 ന്യൂട്രോണും 7 പ്രോട്ടോണുകളുണ്ടായിരുന്ന നൈട്രജൻ ന്യൂക്ലിയസ്സ് 8 പ്രോട്ടോണും 9 ന്യൂട്രോണുകളുള്ള ഓക്സിജന്റെ ഒരു ഐസോടോപ്പായിത്തീരുന്നു. ആൽഫാപാർട്ടിക്കിളുള്ള ശേഖിച്ച പ്രോട്ടോൺ വേർപിരിഞ്ഞു പോകുന്നു. ഒരു

കേവലവസ്തുവിനെ മറ്റൊരു കേവലവസ്തുവാക്കുമെന്നുള്ള ഈ കണ്ടുപിടിത്തം ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിലെ ഒരു മഹാസംഭവമായിരുന്നു. തുടർന്നു നടത്തിയ പരീക്ഷണങ്ങളുടെ ഫലമായി ആറ്റമികളുടെ ഭേദനത്തിന്നും, മൈയേജൻ ന്യൂക്ലിയസ്സ് - പ്രോട്ടോണും - മൈയേജൻ ഐസോടോപ്പായ ഹെവിമൈയേജനും - ഡ്യൂട്ടേറോണും - ഉതകുമെന്നു തെളിഞ്ഞു. ആറ്റമികളുടെ വിഭേദനത്തിൽ ഇവയ്ക്കു തീവ്രമായ ശക്തിയും വേഗതയും നല്ലവൻ 'സൈക്ലോട്രോൺ' എന്ന ഉപകരണം വളരെയാധികം പ്രയോജനപ്പെടുന്നു. 'ചാഡ്'വിക്ക് കണ്ടുപിടിച്ച് ന്യൂട്രോൺ ആറ്റമികളുടെ ഭേദനത്തിനു പറ്റിയ ഒരു ഉപകരിയാണ്. ഇതുപയോഗിച്ചാൽ, ആൽഫാപാർട്ടിക്കിളും ഡ്യൂട്ടേറോണും ഉപയോഗിക്കുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന പല വിഷമതകളും ഒഴികരിക്കുമെന്നുകൂടി വന്നു. അതായത് ശാസ്ത്രജ്ഞർ പല വസ്തുക്കളുടെയും ആറ്റമികളെ ഭേദിക്കാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങനെയുള്ള യൂറേനിയം ചോർഡ്റൺ ആറ്റവും വിഭേദിക്കപ്പെട്ടു. 239 ആറ്റമികൾ എന്നുള്ള യൂറേനിയം ന്യൂട്രോണുപയോഗിച്ച് ഭേദിച്ചാൽ 140 ആറ്റമികൾ എന്നുള്ള ബേരിയമായിത്തീരുന്ന പ്രോഫെസ് 'ഓക്ടോമൻ' എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞൻ തെളിയിച്ചു. ഇപ്രകാരം 239 ആറ്റമികൾ എന്നുള്ള ന്യൂക്ലിയസ്സിന്റെ വിഭേദനംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്ന ന്യൂക്ലിയസ്സുകളുടെയും പറ്റിയായി ഉണ്ടാകുന്ന രണ്ടു ന്യൂട്രോണുകളുടെയും മൊത്തത്തിലുള്ള ഭാരം ഒരു യൂറേനിയം ന്യൂക്ലിയസ്സിന്റെ ഭാരത്തിലുൾക്കൊള്ളാത്തതായിരിക്കും.

'ഐൻസ്റ്റൈൻ' എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ അഭിമതമാനുസരിച്ച് ശക്തിയും ഊർജ്ജവും ബന്ധമുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ട് ഒരു യൂറേനിയം ന്യൂക്ലിയസ്സ്

ഭേദിക്കുമ്പോൾ കറയുന്ന ഭാരം $\frac{16}{1000,000}$ (ലക്ഷത്തിൽ പതിനാറ്) ഏർഗ്ഗ് ശക്തിയുണ്ടാക്കുമെന്നു തെളിയിച്ചു. അങ്ങനെ ഒരു റാത്തൽ യൂറേനിയത്തിലെ ആറ്റമികൾ ഭേദിച്ചാൽ 16×10^{10} ഏർഗ്ഗ് ശക്തിയുണ്ടാക്കുമെന്നും ഈ ശക്തി നാപമായി മാറിയാൽ 4×10^{11} കിലോറി ഉല്പാദിക്കുമെന്നും കണ്ടു. ചുരുക്കത്തിൽ പത്തും പതിനേഴും റാത്തൽ യൂറേനിയമുണ്ടായിരുന്ന ആറ്റംബോർഡ് ക്ലബ്ബിന്റെ ഉല്പാദനം ലക്ഷക്കണക്കിനാളികൾ വെറു വെണ്ണിയായതും ഹിദ്രജനുമധ്യം നാഗസക്കിയും ചാവുചായതും!

ഓരോ യൂറേനിയം ആറ്റം ഭേദിക്കു

സിംഹം ഗളിക്കുന്നു

കെ. എൻ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ കണ്ണൂർ ii

അതാ! നിങ്ങളുടെ ഗളിക്കും കേൾക്കുന്നില്ലേ? മനം മയക്കുന്ന കാഴ്ചകളും ഹൃദയം കലരുന്ന ഗാനങ്ങളും ഇട ചേർന്നുവന്നു. അതെങ്ങനെയൊരു ഗളിക്കും കേൾക്കുന്നില്ലേ? കിപ്പവിന്റെ ഒരു അംഗം രക്തമാണെന്നും, രക്തത്തിന്റെ അന്ധമായ ധീരമാർത്തന്ദ്രയോ അതിലില്ല. ആ സിംഹഗർജ്ജനം ആരുടേതെന്നു നിങ്ങൾക്കറിയാം.

1905 ഡിസംബർ ഒന്നാം തീയതി - മരം കോച്ചുന്ന മഞ്ഞു, വല്ലാത്ത ഒരു കാന്തം; ആ ഗ്രാമത്തിന്റെ (സോപ്പോർ) ഒരൊഴിഞ്ഞ മുലയിൽ നിന്നും, ഹൃദയം കൂവിച്ച ഒരു രോഗം കേൾക്കാം. ആ വീട്ടിലെ ഗൃഹനാഥനും, ഒരു കമ്പളിച്ചെടുത്തവക്കാരനുമായ കോൽ മുഹമ്മദ് ഇബ്രാഹിം, പുണ്യഗതിനിയായ തന്റെ അയ്യപ്പയോട്ട അന്ത്യയാത്ര പറയുകയാണ്. മറ്റുള്ളവർ ആശ്വാസം നല്കിക്കൊണ്ടു മറുപടി മരിക്കുന്നു. ആ ഗർഭി

നോഴം ഉൽഭവമാകുന്ന സുന്ദരനാകട്ടെ വേഗത അറിയാത്തതുകൊണ്ട് മറ്റു ആറ്റമികളെ വിഭേദിക്കാൻ അവ ഉതകുന്നില്ല. അവയുടെ സിദ്ധാന്തമായ വേഗത നിയന്ത്രിച്ചാൽ അവ മറ്റു ആറ്റമികളെ പിളർക്കുകയും അങ്ങനെ ഭീമമായ ഒരു ശക്തി സംഭവമാകുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ ശക്തി അറിച്ച് യന്ത്രങ്ങളുടെ നടത്തിപ്പിനു ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതുമാണ്. അങ്ങനെ ആറ്റം ശക്തി മനുഷ്യർക്ക് ഉപയോഗപ്രദമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിലേക്കു തിരിച്ചുവിട്ടാൽ എന്തൊരു പരിവർത്തനങ്ങൾ വരുത്തിക്കൂടാ!

നിയായ സ്പ്രിങ്ക് രണ്ടു വാക്കുപയോഗിച്ച് ഏകാഗതയിൽ കലിച്ചു കൂട്ടേണ്ടിവന്നില്ല. ഡിസംബർ 15-ാം തീയതി അവർ പ്രസവിച്ചു - ഓരോക്കത്തെയും -

ആ കഞ്ഞിന്റെ ഗർഭജനമാണു ഇന്നു നാം കാക്കുമിരിൽ നിന്നും കേൾക്കുന്നത് - കോൽ മുഹമ്മദ് അബ്ദുൽ.

കാക്കുമിരി ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കു വന്നുവെച്ച സംസ്ഥാനമാണ്. അവിടുത്തെ ജനങ്ങൾ കൃഷിക്കാരും, തൊഴിൽക്കാരും, ധാർമ്മികരായവർ ഉൾപ്പെട്ടവരാണ്. 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പരിഷ്കാരങ്ങളിലേക്കു അവർ കാലുകയറ്റുന്നതായുള്ള സാമ്പ്രദായങ്ങൾക്കു മുമ്പുള്ള കാടൻ ജാതിക്കാരെപ്പോലെ, അവരിൽ പലരും തടാകങ്ങളിൽ വീടുണ്ടാക്കി താമസിച്ചിരുന്നു. ഭൂമിയിലെ സ്വസ്ഥമായ ഒരു രാജ്യത്താണ് അബ്ദുല്ലയുടെ ജനനം.

അതിന്റെ ഭേദം സംസ്ഥാനത്തിലെ അതിർത്തിഭേദം ഗാന്ധിയെ അവിടുത്തെ ജ

നടപ്പും എങ്ങനെ കർത്തവ്യം ആതു പോലെയാണു ദൈവം അബ്ദുല്ലയെ കാക്കിമിരിക്കും കരുതുന്നത്. "കാക്കിമിരിക്കെ സി.എം." എന്ന അർത്ഥത്തിൽ "കൊരിക്കൽ മിർ" എന്നാണു അദ്ദേഹത്തെ അപർ വിളിച്ചിരുന്നത്.

അദ്ദേഹത്തിനു പൊക്കം ആറരയടി യോളം വരും. വിരിഞ്ഞ മാറിടം, സംസാരിക്കുന്ന നയനങ്ങൾ, ശ്രീ വിതുപ്പുന്ന സുന്ദരമായ മുഖം—കഴിഞ്ഞു ബാഹ്യമായ നമ്മുടെ നിരീക്ഷണം. അദ്ദേഹത്തിനിപ്പോൾ നാല്പ്പത്തിയെഴു വയസ്സുണ്ട്. ഏകിലും ആ മുടി നമുചിരിക്കുന്നു. അനുഭവങ്ങളുടെ ആധിക്യത്തെയാണതു കുറിക്കുന്നത്. അധഃസ്ഥിതന്റെ നേതാവെന്നദ്ദേഹം. മനുഷ്യനേയും ജീവിതത്തെയും അദ്ദേഹം സ്നേഹിക്കുന്നു.

അലിഗാർ സർവ്വകലാശാലയിൽ M.Sc. ഡിഗ്രിയിൽ ഒന്നാമതായി ജയിച്ചു. ആ സ്റ്റേറ്റിലേക്കു ആ ബിരുദം സമ്പാദിച്ച ഒന്നാമത്തെ മുസ്ലിം. ആയിരുന്നു അബ്ദുല്ല. ലാഹോറിലേക്കും, അലിഗാറിലേക്കുമുള്ള വിദ്യാർത്ഥി തീർത്ഥാടനത്തിൽ ചില പുതിയ ആശയങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിൽ രൂപമെടുക്കാൻ തുടങ്ങി. മൗലാനാ ഷൗക്കത് അലി, മൗലാനാ മുഹമ്മദ് അലി, ഗാന്ധിജി, ജിന്നാ മുതലായവരുടെ ഉദ്ബോധനങ്ങളും, സന്ദേശങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിൽ ആവേശത്തിന്റെ വേലിയേറ്റം സൃഷ്ടിക്കുക തന്നെ ചെയ്തു. ഇഖ്‌ബാലിന്റെ ദേശീയ ഗാനങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഹൃദയം ഹൃദയം.

സുന്ദരമായ കാക്കിമിരിക്കെ ചിത്രങ്ങളും, സ്വന്തത്തിൽ പട്ടിണി കിടക്കുന്ന തെളികളുടെ ഓരും, സകല വിധ സാമ്പത്തികങ്ങളും, പ്രഥമാവകാശങ്ങൾ പോലും സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത കാക്കിമിർ ജനതയുടെ കഷ്ടപ്പാടുകളും കണ്ടു, വിഭവസാധിത ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായി ക

ഴിഞ്ഞു കൂട്ടുവാൻ അബ്ദുല്ലയെ കഴിഞ്ഞിട്ടു. ലാഹോറിൽ മരം കോച്ചുന്ന മഞ്ഞ ആ ചുമട്ടു ചുമക്കുന്ന ഹാജറാ വസ്ത്രം ഒരു കാണാടമ്പാൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം മന്ത്രിക്കും: "ഒന്നുകിൽ എന്റെ സഹജീവികളുടെ ഈ ദുരിതത്തിനൊരദതി വരുത്തണം, അല്ലെങ്കിൽ അപരിഷ്കൃതപ്പാടുകളിലും ദുരിതങ്ങളിലും ഞാനും പങ്കുകൂടണം." അങ്ങനെ ഒരു പുതിയ ജീവിതത്തിന്റെ പടിക്കൽ അദ്ദേഹം കാത്തു നിന്നു—അകത്തേക്കു കയറാൻ.

1931-ൽ അദ്ദേഹം പ്രവർത്തനം തുടങ്ങി. കറെ അനുഭൂതാഗസ്ഥ ബിരുദധാരികളെ കൂട്ടിച്ചേർത്തു അദ്ദേഹം ഒരു വായനശാലയാരംഭിച്ചു. ശ്രീനഗറിലായിരുന്നു അതു്. അധഃസ്ഥിതരായ കാക്കിമിരിക്കെ മുസ്ലിം. ശ്രീപക്ഷത്തെ ഉയർത്താനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനം അവിടെ നിന്നാണു തുടങ്ങുന്നത്. കാക്കിമിരിക്കെ 90 ശതമാനവും മുസ്ലിങ്ങളാണ്. ഭരണകൂടം അടക്കി വെച്ചിരുന്ന ഡോഗ്രാവർഗ്ഗം, മിക്ക ഗവണ്മെന്റുദ്യോഗങ്ങളുമടക്കി വച്ചിരുന്ന ചില കാക്കിമിർ പണ്ഡിതന്മാരുമൊഴിച്ചുള്ള കാക്കിമിർ ജനത, പാവങ്ങളിൽ വച്ചു പാവങ്ങളായിരുന്നു—അധ്വാനിക്കുന്ന വസ്ത്രവും, പട്ടിണിപ്പാവങ്ങളായ കൃഷിപ്പണിക്കരുടെ ശ്രീകാലവും മുസ്ലിമങ്ങളായതുകൊണ്ടാണു അദ്ദേഹം തന്റെ നവീനാശയങ്ങൾക്കു മുസ്ലിമങ്ങളുടെ പിൻതുണയാർജ്ജിച്ചത്.

അബ്ദുല്ലയ്ക്കും കിട്ടിയ ഉദ്യോഗം ഒരു സ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകൻമാരാണ്. M.Sc. ഡിഗ്രി പാസ്സായ അദ്ദേഹത്തിനു കാക്കിമിർ ഗവണ്മെന്റിന്റെ കൈവശത്തിലിരുന്ന ആ സ്കൂളിൽ നിന്നും 60 രൂപയാണു ശമ്പളം കൊടുത്തിരുന്നത്. മുസ്ലിമന്മാരിലേക്കു അദ്ദേഹത്തെ

THE GYPSY GIRL

[By R. Manoharan Pillai, IV B.Sc.]

[By R. MANOHARAN PILLAI, IV B. Sc.]

മാറിയിരുന്നതോടെ അദ്ദേഹം ആ ജോലി രാജിവച്ചു. പിന്നീട് വന്ന ചില ദിവസങ്ങൾ, ശ്രീനിഗരിലും മറ്റും വച്ച് വലിയ വലിയ മീറ്ററുകളും നടത്തപ്പെട്ട ആ മിനങ്ങൾ, കരയിലും വെള്ളത്തിലും വസിച്ചിരുന്ന കാൽമീറ്റിലെ അധഃസ്ഥിതർ അവരുടെ ഏതെങ്കിലും പക്ഷത്താൽ കടലാസിൽ കുറിക്കാനും, സർവ്വോപരി അവർക്ക് വേണ്ടി എത്ര വലിയ വിപ്ലവം നടത്താനും പോന്ന ഒരു സിദ്ധം, കാൽമീറ്റിൽ വലുതും പൊങ്ങിയ കഥ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞ ആ മിനങ്ങൾ, ഹാ! അവ തീർപ്പായിരിക്കുന്നവയായിരുന്നു.

1931 ജൂലായി-ൽ അബ്ദുല്ല ആദ്യമായി അറസ്റ്റാക്കപ്പെട്ടു. 26 വയസ്സുള്ള ഒരു യുവാവായ അബ്ദുല്ലയുടെ ഈ അറസ്റ്റാക്കൽ കാൽമീറ്റികളുടെ ഇടയിൽ ഒരു ചലനമുണ്ടാക്കി. ഒരു മാസത്തിനു ശേഷം അബ്ദുല്ല പുറത്തുവന്നു. അദ്ദേഹം വെറുതെയിരുന്നില്ല. തുടർന്നു മിക്കവാറും നഷ്ടപ്പെട്ടതിനുള്ള തുടർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സജ്ജീവപ്രവർത്തനം രണ്ടു മാസത്തിനകം മെറസ്റ്റാക്കപ്പെട്ട അദ്ദേഹത്തിനു സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തു. പെട്ടെന്നുണ്ടായ ഈ അറസ്റ്റാക്കൽ കാൽമീറ്റികളുടെ ഇടയിലുണ്ടാക്കിയതിന്നു അതുപിന്നെ വിപ്ലവപരമായതിനും ജീവൻ കൊടുത്തു. വിപ്ലവത്തിന്റെ വില അവർ അറിഞ്ഞു കൂട്ടമായി പല അറസ്റ്റാക്കലും നടന്നു. ലാത്തിച്ചാർപ്പകളും വെടിവെയ്പ്പുകളും ഉണ്ടായി.

1932-നും 33-നും ഇടയ്ക്കു അബ്ദുല്ല പല പ്രാപശ്യാവും ജയിലിൽ പോയി. സമയവും അദ്ദേഹവും ഒരേ കാലടികളിലാണു നടന്നു നിൽക്കുന്നത്. അന്നത്തെ പ്രധാന നേതാക്കന്മാരായ ഗുലാം മെയ്തീൻ, മുഹമ്മദ് അഹ്മദ്, ഗുലാം മുഹമ്മദ് ബക്കർ, ഗുലാം മുഹമ്മദ് സഡീക് മുതലായ

വരുടെ സജ്ജീവസഹകരണത്തോടെ കേൾ അബ്ദുല്ല പ്രവർത്തിച്ചു. സകല അനിമിതകൾക്കുമെതിരെ പൊരുതി സ്വഗുണനല്ലാത്തതല്ല പുനോജ്ജ്വലിച്ചാലെയ മാനുഷമനമായ ഗ്രാമങ്ങളിൽ നിവസിച്ചിരുന്ന ജനതയുടെ ഉരിതകുരുന്നങ്ങൾ ആ പട്ടണപ്രാന്തങ്ങളുള്ള ഗ്രാമങ്ങൾ തോറം. അവയ്ക്കു നടന്ന അബ്ദുല്ല കണ്ടറിഞ്ഞു. അവിടുത്തെ ജനതയ്ക്കു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്ദേശങ്ങൾ ഓർത്തിട്ടെല്ലാ അവയെ പരമ്പരാഗതമായി അടക്കുവല്ലാതെ ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവരുടെ ജീവിതാനുഭവത്തിൽ ചതിച്ചു ചേർക്കുന്നതിനും കഴിഞ്ഞു.

പിൻപലായത്തിലെ മഞ്ഞുകൊണ്ടു കൂടപ്പെട്ട താഴ്വരകളിൽ ജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന അപരിഷ്കൃതർ പോലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗമനത്തിൽ സന്തോഷിച്ചിരുന്നു. "നമ്മുടെ രാജാവു നമ്മെ കാണാൻ വരുന്നു" എന്നാണ് അവർ പറയാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നത്. അത്രയും ദൈനംദിനം ജീവിതത്തോടൊട്ടുചേർന്നു വാനുള്ള കഴിവു അബ്ദുല്ലക്കുണ്ടായിരുന്നു. "കാൽമീറ്റിന്റെ കണ്ണാടാണു ഞങ്ങളെ രണമാണുദ്ദേഹം" - ഭാഗ്യവാൻ മാർഗിലെ കുന്നുകളിൽ വസിച്ചിരുന്ന യുവതികൾ അവരുടെ സുന്ദരസുന്ദരകൾ അയവിറക്കിയിരുന്നു.

മുസ്ലീമങ്ങളുമായി മാത്രം ബന്ധം പുലർത്തി, അവരുടെ പള്ളികളിൽ വച്ച് മീറ്ററുകളും നടത്തി, അവർക്കുവേണ്ടി മാത്രം ജീവിതം അർപ്പിക്കുക - അത്രയും വിലക്കുറവുള്ള ഒന്നായിരുന്നില്ല കേൾ അബ്ദുല്ലയുടെ ജീവിതം. മനുഷ്യവൃത്തിനർപ്പിക്കേണ്ടതിനാണു തന്റെ ജീവിതമെന്നും, അതിന്റെ വില വിസ്തൃതമാണെന്നും അബ്ദുല്ലയ്ക്കു മനസ്സിലായി. കാൽമീറ്റിലെ മർദ്ദിതരും ചുരുക്കിത്തന്നായ ഇതരമനുഷ്യാർക്കും സന്നാഹങ്ങളും സങ്കടങ്ങളും ആരാട്ടിയ

കഴിവിലാണ് കൂടുതൽ വിശ്വസിക്കാനും മറ്റുമല്ല, സാർ അടിയുറച്ച ജനാധിപത്യ വേദികൾ കൂടിയാണ്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിലവിലുള്ള ഫോമിന്റെ സോഷ്യലിസ്റ്റുകൾ ഈ ചിന്താഗതിക്കുതന്നെ.

എന്നത് തീവ്രവാദികളായ വിപ്ലവ
പക്ഷക്കാരെക്കൂടി, ഗുരുതരമായിത്തന്നെ ഒരു പ്രോ
ലിത്തേറിയൻ വിപ്ലവത്തിൽക്കൂടി—സംയുക്
തമാണിൽക്കൂടി—രൂപ്തീയമായിക്കൊണ്ട് പിടി
ച്ചുകൊണ്ട് വെമ്പൽ കൊള്ളുന്നു. വിപ്ലവ
വത്തിൽത്തന്നെ അവസരം കണ്ടതിരിപ്പാൻ
അവർ തയ്യാറല്ല. വേണ്ടിവന്നാൽ രക്തം
ചിത്താവാൻ പോലും അവർ മടിക്കുകയില്ല.
അതിനാലാകട്ടെ ഇവർ മർദ്ദിതനായ
സംയുക്തവിപ്ലവകളാണ്. അവർ ജനാധി
പത്യത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. തൊഴിലാ
ളി വിപ്ലവത്തിൽക്കൂടി രൂപ്തീയമായിക്കൊ
ണ്ടിട്ടുകൂടി ഒരു വിപ്ലവകേന്ദ്രത്തെ ഏർപ്പാ
ടിപ്പിക്കണമെന്ന അവരുടെ പരിവേഷം. ഉൽപ്പാ
ദന വിപ്ലവം വിതരണങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും
അവർ പരിണാമവാദികളിൽനിന്നും തിക
ച്ചും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു അടിച്ചോലത്താണ്.

[illegible]

സംസ്ഥാനസഭയിൽ വ്യക്തികളെ സംബന്ധിച്ചും ഇന്നും വിവാദവിഷയമായി വരുന്നതും വ്യക്തിപ്രഭാവം (Indi-

vidualism) സമുദയപ്രഭാവത്തിൽ (Collectivism) മമ്മി മഞ്ഞു പോകുന്നതിനെ ഒരു കൂട്ടം സോഷ്യലിസ്റ്റുകൾ ശക്തിയായി പ്രതിഷേധിക്കുന്നു. അതേസമയത്തു തന്നെ, സമുദയോന്നമനത്തിനുവേണ്ടി വ്യക്തിയുടെ ചില ആഗ്രഹങ്ങളെയും അടിപാറങ്ങളെയും ബലികഴിയിക്കേണ്ടിവന്നാൽ അങ്ങനെയൊരു ചെയ്യണമെന്ന സോഷ്യലിസ്റ്റുകൾ പൊതുവായി സമ്മതിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ അടിപ്രയത്നത്തെ കുറിക്കുമായി ചെറുക്കുകയും അധികക്ഷപിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യപ്രമീകളായ ഒരു കൂട്ടം സോഷ്യലിസ്റ്റുകൾ ഉണ്ട്. വ്യക്തിത്വമാണ് മതം ശാസ്ത്രം സാഹിത്യം എന്നിവയുടെ പ്രവർത്തനകേന്ദ്രമെന്നും, അതിനാൽ വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതായാൽ അതു സമുദയോന്നമനത്തെ ആകമാനം നിഷ്പ്രഭമാക്കുമെന്നും അവർ ശക്തിയായി, യുക്തിവിദ്യ വാദിക്കുന്നു. തീർച്ചയായും വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ബലിമുറിക്കുന്ന ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റു വ്യവസ്ഥിതി രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ആകമാനമുള്ള പുരോഗതിയെ അടിപുലിപ്പെടുത്തുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

സോഷ്യലിസം അതിന്റെ സൂക്ഷ്മവും വിപ്ലവപരമായ അർത്ഥത്തിൽ സങ്കീർണ്ണമായ നാഷണലിസത്തെയും ദേശഭേദമനങ്ങളെയും അനാദരിക്കുകയും അധിഷ്ഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്രകാരമുള്ള ചിന്താശക്തികളെ മനോജ്വലമായതോടൊന്നുമായുള്ള ഒരു വിപ്ലവത്തിൽ വെള്ളുവാൻ സോഷ്യലിസം അനുശാസിക്കുന്നു. ഇതു പക്ഷേ ചിന്താശേഷി പ്രകാശമാക്കും. എന്നാൽ നാഷണലിസവും ദേശഭേദമനവും കള്ളച്ചരിതുന്നിർമ്മാണത്തിനും, അധികാരവടംവലിക്കും, മററയ്ക്കലുകൾക്കും, ധർമ്മത്തെക്കുറവെന്നും, അതിനാൽ അപ്രകാരമുള്ള പ്രപഞ്ചസമക മനുഷ്യാതി വിപരകം ചെയ്യുന്നതോടൊന്നുമായെന്നും തീവ്രവാദികളായ സോഷ്യലിസം പറയുക വാദിക്കുന്നു.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ ഇനത്തെ മനോഭാവത്തിന് ഒരു വർദ്ധനവ് വരുത്തുവാൻ—അതിൽകൂടി സാമൂഹ്യസമ്പത്തികൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ ശേഷിച്ചില്ല. അതിനനുരൂപമായി നാം മനസ്സ് ഒരു സമ്പത്തികമായി കൈവരുത്തുവാൻ ശേഷിച്ചില്ല.

என்னதான் அந்தமனைத்திருக்கும், அந்தமனை
புன் புவனமனைத்திருக்கும், அந்தமனை
கூடு பிச்சுபுறந்திருக்கும், அந்தமனை
நபனெனும் வ்யாதிநபனெனும் வ்யாதிநப
னெனும் அந்தமனைக்கூடும் வ்யாதிநப

ഭാഷാ വിജ്ഞാനിയം

സി. അച്യുതാനന്ദൻ

മനുഷ്യനോടൊപ്പം തന്നെ തിന്നും കുടിയ്ക്കും
 ജീവിക്കുന്ന അനേകം തീയ്യക്കുകൾ ഭൂമിയിലു
 ലുണ്ട്. എന്നാൽ വിദഗ്ദ്ധനെക്കൂടി കൂട്ടി
 ന്ന ചില മൃഗങ്ങളിൽ മറ്റൊരാണ് അവനെ
 മററുള്ളവയിൽനിന്നു തിരിച്ചു നിർത്തുന്നത്.
 'Man is the rational biped' എന്ന വാ
 ചക്കത്തിലെ rational എന്ന വാദം വിദഗ്ദ്ധനോ
 ഹിട്ടുണ്ടോയിതന്നെങ്കിൽ അവൻ വെറുമൊരു
 ജന്തുക്കൾക്കിടയിലും മറ്റൊരാളോടൊന്നും വിദഗ്ദ്ധ
 ചിന്തയ്ക്കുള്ളിൽ പലതുകൾപ്പെടുത്തുകയും ഒ
 ന്നിനെപ്പറ്റി ഇവിടെ കൂടുതലായി അന്വേഷ
 ണ്ജ്ഞിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ വീണ്ടും നീക്കം പ്ര
 രംസം ചെയ്യുവാൻ മനുഷ്യനു മറ്റൊരു കൃ
 ത്തിവുണ്ട്. അതെങ്ങനെ ലഭിക്കുന്നതും ക
 ുടിയെത്തുന്നതും സാധ്യമായിട്ടുണ്ടോ? അതവയിൽ അർത്ഥം പ
 ണ്യാനന്തരം മുതിർത്തതോടൊന്നിച്ച് ഉണ്ടാകും. പ
 രേക്ഷാ ജനനവരെ അതിനൊരർത്ഥം നിശ്ചിതമാക്ക
 ഉത്തരം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.
 അപ്പോൾ ഒരു നിർവചനം കൊടുക്കുന്നതി
 ൽ തന്നെ പണ്ഡിതന്മാർ ഭിന്നഭിന്നപ്രയത്നം
 രണ്ടും. Sweet (സ്വീറ്റ്), Vendryes
 (വെൻഡ്രൈസ്) തുടങ്ങിയ ഭാഷാജ്ഞാനിക
 ൾ ഇതിനായി പരിശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്. പ്രതിപണ്ഡിതനായ Vendryes വലിയൊര
 ുത പ്രസംഗത്തിനനുരൂപം 'Language is
 a system of signs' എന്ന പറഞ്ഞു ഉപ
 സംഹരിച്ചിരിക്കുന്നു. Sweet ഒരുപക്ഷി
 കനും 'Language is the expression of
 thought by speech sounds' എന്ന അഭി
 പ്രാജ്ഞാലിഖനത്തിലേറുന്നതു്. Sweet-ന്
 ഒരർത്ഥം പററിപ്പോയി. കഥകളിയിൽ പാറി
 പൂർണ്ണമായ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന കൈകളിൽ ഒരു
 ഭാവ്യയല്ലെന്നു അഭിപ്രായപ്പെട്ടവരാണ് അന്ത്യേ
 ന്ന ഉദ്ദേശ്യമനുസരിച്ചിട്ടുള്ളത്. അന്ത്യേ
 ൾ അനുകൂലമായ കൈകൾകൊണ്ടു മ

ത്വ) മർഗ്ഗങ്ങളിൽ കൂടിയാണ് വേണ്ടത്. അപ്രകാരമുള്ള ഒരു പരിവർത്തനം മനുഷ്യ സമൂഹത്തിന്റെ അസമത്വങ്ങളെ പരിഹരിക്കുവാൻ തികച്ചും പര്യാപ്തമായിരിക്കും.

ഈ സാധിക്കുന്ന ഒരു ഭാഷ Sweet-ന്റെ നിർവചനപ്രകാരം ഭാഷകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കപ്പെടുകയില്ലെന്നവർണ്ണനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർവചനവും പൂർണ്ണമല്ലെന്നതീർത്തു പറയാൻ കഴിയും. ഭാഷാപ്രവേശത്തെ പരസ്പരബോധത്തെ സംസാരഭാഷകൾ കൂടാതെ Olfactory (ഗന്ധഭേദഗുണപരം), tactile (സ്പർശഭേദഗുണപരം), visual (വീക്ഷണഭേദഗുണപരം) എന്നെല്ലാം വീണ്ടും തിരഞ്ഞിട്ടിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് 'Language is an intelligible medium of transmission of impressions and thoughts' എന്നു പറഞ്ഞ ഒരു പണ്ഡിതന്റെ അഭിപ്രായം ഹരികുമാരും അനുമനസ്സാവാമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതനുസരിച്ച് വ്യവകുലനങ്ങളുടെ മറുഭാഗത്തുള്ള ആശയവിനിമയം ചെയ്യുന്നതെന്നും അവയുടെ ഭാഷയെ ആരംഭിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും വരും. മറുപക്ഷം ഭാഷയെ പരമമർശകമായാൽ നിത്യകാലം ഭാഷയ്ക്കു കറപ്രദമെന്നു നമ്മുടെ കല്പിതങ്ങളായിട്ടുണ്ട്.

[illegible]

ശിശുപ്രായത്തിലെ പ്രലാപനങ്ങളുടെ
ചിന്നിട്ട അർത്ഥവത്തായ സംസാരത്തിന് ഇതും

മിള്ളി രണ്ടു ഭാഷകൾ ഏറ്റവും കൂടിയതായി എന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. അതിനാൽ രാജപുത്രൻ രണ്ടു ഭാഷകളും ദ്രാവിഡഭാഷകളും Scythian കടുംബത്തിൽ പെട്ടതും എന്നു മനസ്സിലാക്കണം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു വേലും ദ്രാവിഡഭാഷയോടു വലിയ സാമ്യം വെച്ചുള്ള ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നതായി അറിവാൻ കഴിഞ്ഞു.

ദ്രാവിഡ കടുംബത്തിലെ തമിഴ്, മലയാളം, തെലുഗ്, കണ്ണടക, തുളു, കടക, ത്രുഡു, കോഡ, കൂ, ഗോണ്ട, റൊവേൾ, മേളർ എന്നീ പന്ത്രണ്ടു ഭാഷകളും സംഭാഷിതമായിത്തന്നെ കേൾക്കേണ്ടതിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ബ്രാഹ്മണി എന്ന പതിറ്റനുമേത്തെ ഭാഷ ബലൂചിസ്റ്റാനിൽ മറ്റേതെങ്കിലും ഭാഷകളോടൊന്നിച്ച് സംസാരിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. ഈ സംഗതി ഇപ്പോൾ വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ദ്രാവിഡർ ഇന്ത്യയിൽത്തന്നെ വർദ്ധിച്ചിരുന്നവരല്ലെന്നും അതുപോലെ അറബിയിലും മറ്റും വർദ്ധിച്ചിരുന്നതെന്നും അദ്ദേഹം വിശദീകരിക്കുന്നു. ഇതു ദ്രാവിഡർ ഇന്ത്യയിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടുള്ള വടക്കുപടിഞ്ഞാറൻ ഭാഗത്തുകൂടിയാണെന്നും ഉറപ്പിക്കാൻ ഈ ഭാഷ നമുക്കു വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം പ്രകാരം ചിലർ കടകളിൽ ഉള്ളതായും ചരിത്രം മറ്റൊന്നാണെന്നും. ബ്രാഹ്മണി ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവർ അങ്ങനെ കടകിലെത്തിച്ച കടകരെന്നു പറയുന്നതിൽ തെറ്റും തെറ്റില്ല.

ഭാഷാ ബന്ധനത്തെ ചർച്ച ചെയ്യുന്ന അവസരത്തിൽ അവയുടെ ലിപിയെക്കുറിച്ചും കുറച്ചുവേദിക്കേണ്ടതായിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഭാഷകളിൽവെച്ചു അതിപ്രാചീനമായ ഇന്ത്യയുടേതായ പഴയ അഥവാ ആദ്യൻ കടുംബത്തെയും ദ്രാവിഡ കടുംബത്തെയും പറ്റി മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഗ്രഹിക്കേണ്ടതുണ്ട്. Beames എന്ന മഹാപണ്ഡിതൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം അദ്ദേഹം ലിപിയെക്കുറിച്ചെന്നും അവയെ ദ്രാവിഡർ അനുകരിച്ചതാണെന്നും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. Ellis അദ്ദേഹത്തെ ദ്രാവിഡഭാഷയെ

പ്രാചീനതയോടു ഒരു ലിപിയെക്കുറിച്ചെന്നും സൂക്ഷിക്കാൻ സമ്മതിക്കുവാൻ കണ്ടുവന്നു. ഈ ലിപിയിലെ പാഠ്യങ്ങളിലും സ്കാരിയോളിയയിലുള്ള ലിപികൾക്കു ഭേദത്തിലെ ഭാഷാലിപിയോടു അടുത്തായ ബന്ധം കാണാവുന്നതാണ്. ഈ ലിപിയിൽ അർത്ഥത്തിനനുസരിച്ചുള്ള കൂട്ടവടക്കുവായത്തെ ഇതു സ്ഥിരീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. Dr Burnell ഈ ലിപിയിൽനിന്നാണ് അർത്ഥം ഭാഷാലിപി കർമ്മമായിട്ടുള്ളതെന്നു കണ്ടു പറയുന്നത്. ഉത്തരഭാരതത്തിൽ കണ്ടുകിട്ടിയ ലിപികളിൽ ബ്രാഹ്മണി ലിപിക്കാണ് കൂടുതൽ പഴക്കം കാണുന്നത്. മറ്റൊരു ബ്രാഹ്മണി ഭാഷ സംസ്കൃത പ്രകൃതങ്ങളെക്കുറിച്ചു പഴക്കമറിയാതാണ്. അതുകൊണ്ടു ഈ ലിപി ലിപിതന്നെ ആയിരിക്കണം അതിപ്രാചീനമായിട്ടുള്ളതു്. വട പന്ത്രത്തിലും പനയോലയിലും എഴുത്തുണ്ടാകുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടാകാൻ പറ്റിയ രീതിയിൽ വൃത്താകാരത്തിലാണ് പ്രാചീന ലിപികളെല്ലാം. ഡോക്ടർ എൽ. എ. റവിയൽ ബ്രാഹ്മണി ലിപി കടുംബമായിട്ടു് ഇന്നത്തെ ഭാഷാലിപികളോടു ബന്ധം സ്ഥാപിക്കുവാൻ വളരെയധികം ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഏറെക്കുറെ പരമം ഫലം അതിൽ കാണാവുന്നതാണ്.

ഇങ്ങനെ ഭാഷയുടെ ഉത്ഭവവും ഇന്നത്തെ ഭാഷകളുടെ നിലനിൽപ്പും പരമമായിക്കുറിച്ചു മറ്റു വിജ്ഞാപനങ്ങളായ സംഗതികളിൽ കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതു് പ്രധാനം ചെയ്തവൻ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്. "Behistun tablets" കണ്ടുകിട്ടിയതുകൊണ്ടാണ് ദ്രാവിഡഭാഷകളെ സംബന്ധിച്ച വിജ്ഞാന പ്രദമായ അനേകം കാര്യങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാൻ പ്രൊ. ഹാർട്ട്സ് തുടങ്ങിയ പണ്ഡിതന്മാർ സാധ്യതയുണ്ടായതു്. വിവിധ സ്ഥലങ്ങളിലായി പ്രാചീന ശിലാശാസനങ്ങളും നാണയങ്ങളും പരിശോധിച്ചിട്ടും ഭാഷയുടെ വാസ്തവീകരണത്തെക്കുറിച്ച് പരിമിതമായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അവയെക്കുറിച്ചുള്ള സന്ദർഭപരമായ പരിശോധനകൾ ഈ മറ്റുള്ളതിൽ കൂടി സഞ്ചരിക്കുവാൻ ഇനിയും ധാരാളം വകയുണ്ടു്.